Devrimci İşçi Partisi kampanya başlatıyor

Taşeron yasaklansın!

Gerçek

Mayıs 2014 / Sayı: 55 | www.gercekgazetesi.net | Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır. | iletisim@gercekgazetesi.net | Fiyatı: 1 TL

Yas ve öfke

Timsah gözyaşları! Sabah, Yeni Şafak, Yeni Akit, Star, Bugün, Hürriyet, Milliyet, ötekiler, hepsi "matem" içinde olduklarını söylüyorlar. İnsan düşmanı için matem mi tutarmış? Yıllardır, ta Özal'dan beri, Tansu Çiller'i, Kemal Derviş'i, Tayyip Erdoğan'ıyla hükümetler işçi sınıfına düşmanca saldırırken alkışladınız! Sizin "piyasa ekonomi"nizin acı meyvelerinden başka nedir bu yüzlerce ölü? Şimdi neyin matemini tutuyormuşsunuz?

Yas, bizim! İşçi sınıfının ve o sınıfın içinde mücadele edenlerin! Başta hayatını yitirmiş olan işçi kardeşlerimizin aileleri ve yakınları olmak üzere bütün Soma halkına taziyelerimizi en içten duygularla iletiriz. Ama sadece Soma'ya değil! Bütün Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine de başsağlığı dileriz. İşçi sınıfı yüzlerce evladını yitirmiştir. Devrimci İşçi Partisi, o sınıfın bir parçası olarak yastadır.

Ama duygularımız bundan ibaret değil. Biri kardeşinizi öldürse ne hissederdiniz? Gezi olaylarında polis tarafından katledilen kardeşlerimizin yakınları ne hissetmiştir? Hem yas, hem öfke! Aynı zamanda öfkeliyiz. Ve siyasi geçmişi ne olursa olsun, göbeğinden iktidara bağlı değilse, bütün işçi sınıfının ve emekçilerin bu öfkeyi paylaştığını biliyoruz.

Bu öfke akıl kuşanmalı, örgütlenmeli, yumruğunu masaya vurmalıdır! Soma katliamı, kendi başına, münferit bir olay değildir. Bu toplumda bütün işçilerin yaşadığı büyük tehlikelerin yoğunlaşmış bir biçimidir, o kadar. Gözümüzü sadece iş "kazası" diye bilinen cinayetlere çevirsek, Türkiye'nin dört bir köşesinde, sadece madenlerde değil, inşaatlarda, tersanelerde, ulaştırmada ve başka sektörlerde zaten her yıl ortalama 1.000 işçi ölüyor! Yani günde üç işçi kardeşimiz! Neden? Sermayedarların kâr hırsı, artık değer açlığı uğruna. İşçi için hayatını kurtaracak tedbirler olan şeyler, sermayedarlar için "maliyet kalemleri"! Onlardan kısıyor, kâr ediyor, zengin oluyor, işçiyi de öldürüyor!

Tayyip Erdoğan ve AKP, işte on yılı aşkın süredir bu "maliyet kalemleri"ni kısmak için çalışıyor. Başlıca faaliyeti bu oldu hep. Bunun için İş Yasası'na sermayenin "kıvraklığı" anlamına gelen "esnekliği" soktu; bunun için işçi sağlığı ve iş güvenliğini "komisyona havale" etti; bunun için bir taşeron cumhuriyeti kurdu; bunun için kıdem tazminatını etkisizleştirmeye çalışıyor; bunun için köle pazarı türü özel istihdam bürolarını yasalaştırmaya çalışıyor; bunun için bölgesel asgari ücret savunuyor.

Soma sermayenin katliamıdır. Suç ortağı da Erdoğan'dır, AKP'dir, devlettir. Her işçi yitirdiği kardeşlerini toprağın altına gömerken kendi kendine sormalıdır: sıra bana ne zaman gelir, çocuğuma ne zaman gelir? Ölümün gelmemesi için mücadele gerekiyor, örgütlenme gerekiyor, sendikalarımızı harekete geçirmek gerekiyor, bugün talepler kabul edilene kadar genel grev gerekiyor. En önemlisi işçilerin siyasi olarak örgütlenmesi, devrimci bir işçi partisini inşa etmesi gerekiyor. İşçi sınıfının ölüme karşı gerçek güvencesi ancak bir işçi-emekçi hükümeti olabilir.

Gerçek

HÜKÜMET İSTİFA!

İşçi katilleri hesap verecek!

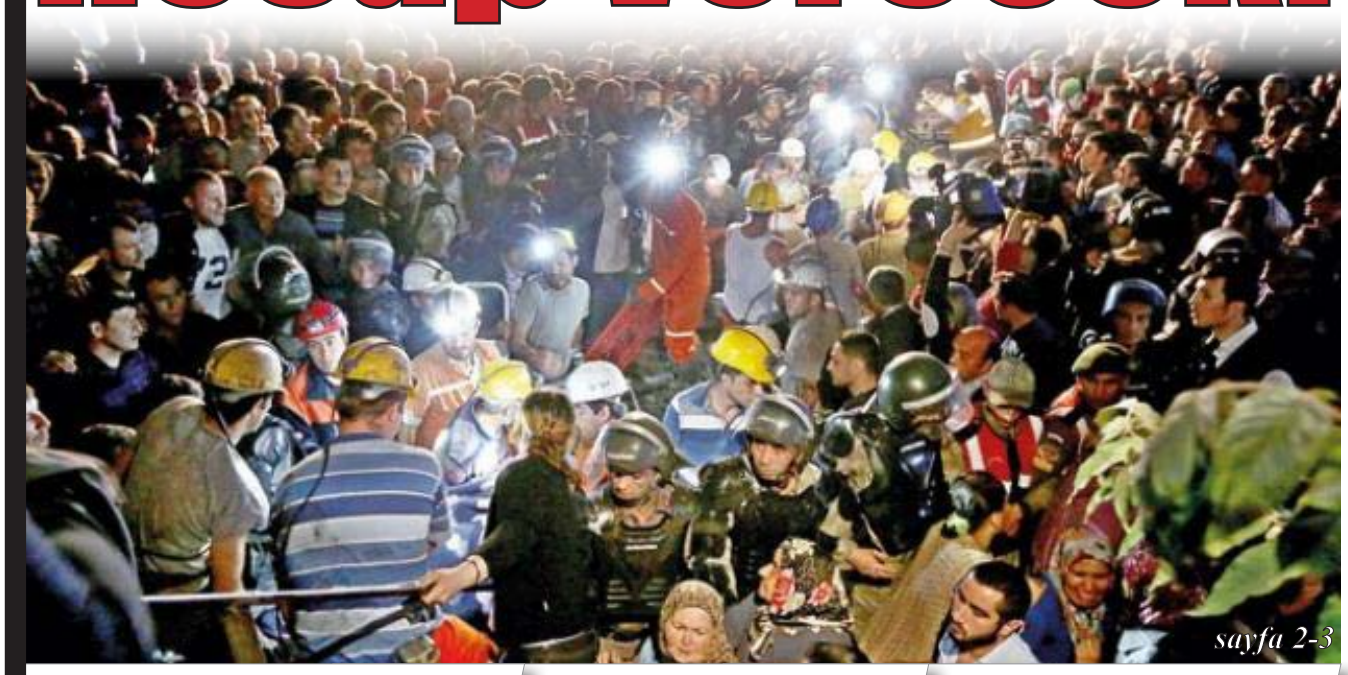

sayfa 2-3

DİP 1 Mayıs meydanlarında haykırdı: "İşçinin yumruğu inecek, hepsi gidecek!" 8-10

Erdoğan'a yetki, işçi sınıfını ezmek için gerekli 13

Gençlik 1 Mayıs'ta işçilerin yanında! Liselerden mektuplar 11-15

Soma'da bir maden işçisiyle röportaj:

Gerçekleri söylemenin vaktidir şimdi

Soma'da yaşanan iş katliamı ile ilgili tüm ülke genelinde acı ve öfke hızla yükselirken özellikle acının merkezi olan Soma'da ve Manisa'da da bu acı ve öfke katlanarak yükseliyor. Gerçek gazetesi olarak bu acıyı ve öfkeyi dillendirebilmek için bu maden havzasında çalışmış olan ve kısa bir süre önce işten ayrılan Mustafa Çidem ile bir röportaj yaptık. Mustafa Çidem'in anlattıkları gizlenmek istenen bir çok gerçeği açığa çıkartmaktadır.

Gerçek: Bu maden işletmesine nasıl girdiniz? İşe giriş süreci hakkında bilgi verebilir misiniz?

Mustafa Çidem: Benim asıl mesleğim camcılık. Ancak bu meslekte geçinmek oldukça zor... Ekonomik nedenler yüzünden sigortalı bir işe girmek istedim. Mahallede gezerken bir kahvenin camında maden için işçi alınacağına dair bir yazı gördüm. Bir arkadaşıma danıştım ve onun vasıtasıyla bu ilanın altındaki numarayı arayarak bu işe girdim.

İşe başlamadan önce bizi bir salona topladılar ve yöneticiler bize tozpembe bir tablo çizdi. İş güvencesinden, sigortaya, ulaşımdan, yemekten, iş güvenliğine kadar çok güzel bir tablo çizdiler. Mesela bir yönetici bize "Yerin altı bambaşka bir dünyadır. Boyunuzun üzerinde galerilerimiz var." gibi madeni öven cümleler kurdu. Ancak bu sözlerin hepsinin koskocaman bir yalan olduğunu anlamamız çok sürmedi. İlk farkına vardığımız yalan "boy kadar galeriler" yalanıydı. Hemen hemen birçok galeriye eğilerek giriyorduk.

Gerçek: Bu madende taşeron çalışma sisteminin olduğuna dair iddialar var; ancak hem patron hem de hükümet yetkilileri bunu yalanlıyor. İlan sahibi taşeron bir firma mıydı?

Mustafa Çidem: Görüntü itibariyle burada taşeron yok gibi anlaşılıyor. Aslında bırakın alt işveren aramayı, üst işveren denen maden sahibi bizzat taşerondur. Zira bu maden devletin madenidir ve bu firma devletin taşeronu olarak çalışmaktadır. Benim iş için aradığım kişi ise madende çalışan bir çavuştur. Bu madende "dayıbaşı" denilen bir sistem vardır. Çavuş dayıbaşıdır. İdari bölümden birilerini tanır. Onlara işçi başına komisyon verir, madende de çalışmaz. İşe aldırdığı işçileri gözetlerler. Yani sizin anlayacağınız bu madenlerde taşeronun taşeronu vardır.

Gerçek: Peki madende çalışma koşulları nasıldı?

Mustafa Çidem: Ben şalterci olarak görev yapıyordum. Hani şu kömürleri, işçi kardeşlerimizin ölen bedenlerini dışarı çıkartan bandı kontrol ediyordum. Diğerlerine göre daha rahat bir iş diyebilirim. Ama buna rağmen yeraltındaki tüm bölümlerde çalışma koşulları çok ağırdı. Zaten ben de bu çalışma koşullarına üç ay dayanabildim. Üç ay sonra çıktım. Madendeki birçok işçi de bu şekilde çalışıyordu. Çok az sayıda işçi çok uzun süre bu madenlerde çalışıyordu. İşçilerin çoğu da madencilerde görülen bir çeşit akciğer hastalığı çekmekteydi (Meslek hastalığı PnÖmokonyoz).

Haberleri izlerken asansörden falan bahsettiler. Madenlerde kesinlikle asansör yok. İşçiler madene kömürlerin taşındığı bantlarla iniyor, bantlarla çıkıyor. Özellikle iş çıkışlarında tam bir rezillik yaşanıyordu. İşçiler bir an önce yeryüzüne çıkabilmek için adeta birbirlerini eziyorlardı. Önce bandın başındaki bölüme gelirler burada beklerler. Sonra akmakta olan bandın üzerinde bir boşluk bulup kendilerini banda atarlar. İş aksamasın diye ne bant durur ne de kömürlerin taşınmasına ara verilir. Kömürlerin arasından yeryüzüne çıkarız.

Çizmelerimiz çok kötüydü. Yerin altında dizimize kadar su vardı. Ayaklarımız vıcık vıcık su oluyordu. Kazmalarımız ve kürekleri-mizi çok kötüydü. Bir iki vurma ile kazmalar, kürekler kırılıyordu.

İş elbiselerimiz çok kötüydü. Çoğu kez kendi elbiselerimizi kendimiz alıyorduk. Soyunma odalarımızın durumu ise işler acısıydı. Devlet zamanında yapmış, özelleştirildikten sonra patronlar bir çivi bile çakmamışlar. Burada ortak banyolarımız vardı. Çok kısa sürede yıkanmamız gerekiyordu. Zira sıradaki işçiler bir an önce eve gidebilmek için banyo kapısında birbirleriyle yarışıyordu. Aynı şekilde tuvaletlerimizde çok kötüydü. Kesinlikle temizlik adına hiçbir önlem yoktu. Madenden hastalanmasak bu banyolarda ve tuvaletlerden kesin hastalanırdık.

Bizim binalarımız çok kötüyken, bizim binamızın hemen karşısındaki yönetim binası ise şahaneydi. Gayet temizdi ve konforluydu. İki yeri karşılaştırınca işçi ile işvereninin konumlarını da anlayabiliyordunuz. Biz çalışıyorduk onlar rahat içinde oturuyorlardı.

Gerçek: Yaşanan hastalıklara ya da iş kazalarına nasıl müdahale ediliyordu?

Mustafa Çidem: Sağlıkla ilgili hiçbir çalışma veya önlem yoktu. Ben defalarca iş kazası geçirdim. Örneğin bir keresinde ayağıma demir çarptı, yaralandım. Madenin dışındaki binadaki işyeri doktoruna gittim. Doktor diyorum ama doktor demeye bin şahit ister. Adam hiç ilgilenmedi benle, ayağıma bile bakmadı. Çok istiyorsan Soma'ya git dedi. Hemen hemen tüm işçiler meslek hastalığı taşıyorlardı, sürekli öksürüyorduk. İşe başlamadan önce bize bir kâğıt imzalattırdılar. Bu kâğıtta işçinin meslek hastalığına yakalanabileceğine, bundan dolayı işverenden bir hak talep edilemeyeceğine dair bir ibare vardı. İşe giren tüm işçilerin bu tehlikeyi göze aldıklarını belirtiyordu bu imza. Ancak yapacak bir şey yoktu. Yaşamak için çalışmak zorundaydık.

Sağlığımızı korumak içinse hiçbir önlem yoktu. Ben bir toplantıda işçilerin sağlığı için bir dolap yapılmasını ve bu dolapta ayran bulundurulmasını istedim. Ancak yöneticiler "çok istiyorsanız evinizden getirin ayranı" dediler.

Bize yemek vermiyorlardı. Evimizden ekmek arası bir şeyler getiriyor onları yiyorduk. Yemek için mola saati yoktu. İşlerin azaldığı bir ara ayaküstü ekmeklerimizi yiyorduk. Ayrıca diğer bir sorunumuzda yiyeceklerimizi farelerden koruyabilmekti. Bize yiyeceklerimizi korumamız için bir poşet veriyorlardı. Bunları çalıştığımız yere yakın bir yerde tavana asıyorduk. Yemek yemeye geçince farelerin poşetleri tırtıkladıklarını, kimi zaman ekmeklerin ucundan yediklerini görüyorduk. Ben çoğu kez aç kaldım. Ama birçok işçi arkadaş buna alışmıştı. Farenin dişlediği yerleri kopartıp ekmeklerini yiyorlardı.

Arada mideniz bulanır, başınız ağrır, kendinizi kötü hisseder yeryüzüne çıkmak isterseniz, asla izin vermezler. Otur bir köşeye bekle derler. Suyumuz bitince de çıkamıyorduk. Sularımızı kendimiz yanımızda getiriyorduk. Sırt çantamız çok ağırdı, daha da ağır olmasın diye yanımıza mümkün olduğunca az yiyecek ve içecek alıyorduk. Madenin dışında bir kantin vardı. Çayı bile para ile alıyorduk.

Bu nedenle ben ambulansta sedye kirlenmesin diye çizmesini çıkarmak isteyen işçiyi iyi anlıyorum. Çalıştığımız, soyunduğumuz, yıkandığımız hiçbir yer temiz değildi ki… Temiz yere hasret olduğumuz için temiz gördüğümüz hiçbir yeri kirletmeye kıyamıyorduk.

Gerçek: Yapılan programlarda madende çalışan işçilerin birçok fabrikaya göre iyi bir maaş aldığını iddia ediyorlar. Söylenenler doğru mudur?

Mustafa Çidem: Evet, haberlerde bende bunu dinledim. Ancak bu söylenenler koskocaman bir yalandan ibarettir. Bir maden işçisi ancak 1 ay boyunca her gün çalışırsa, alsa alsa 1200-1300 TL para alabilir. Ancak en iyi, en deneyimli işçiler bile ayın her günü çalışamaz. İnsan vücudunun kaldıramayacağı bir çalışma sistemi var burada. Çoğu kez işe gelemiyorsunuz ve işe gelemediğiniz, kartınızı okutamadığınız an yevmiyeniz kesiliyor. Elbette Manisa genelinde işçilerin asgari ücretle çalıştırıldığını düşünürseniz alınan ücretin iyi bir ücret olduğunu düşünebilirsiniz. İşçilerin asgari ücretin üstünde bir maaş aldığını düşünebilirsiniz. Ancak burada büyük bir aldatmaca var. Zira maden sektöründe asgari ücret vergiden muaftır. Yani maden işçileri özünde asgari ücretle çalışır. Biz bu gerçeği çok geç öğrendik.

Ayrıca sık sık "üretim artarsa size prim vereceğiz" derlerdi. Ama ben çalıştığım üç ay boyunca hiç prim alamadım. Alana da rastlamadım. Belki yönetici kadro alıyordur? Bizim günlük ton limitlerimiz vardı. Limitin altında kalırsak hakaretin bin bir türünü işitiyorduk. Limiti geçtiğimizde ise hiç prim falan görmedik.

Gerçek: Madende çocukların ve kaçak işçilerin çalıştırıldığı iddiası içinse ne söyleyebilirsin?

Mustafa Çidem: Kaçak işçi çalıştırılıp çalıştırılmadığı noktasında bir şey diyemem. Ben görmedim. Genelde işe giren kişilerin hemen sigortası başlatılıyordu. Ancak madende çocuk çok gördüm. Yaşlarını sormadım ama 18 yaşın altında olduğunu düşündüğüm çocukların çalıştırıldığına şahit oldum. Bu çocuklar genelde getir-götür işlerine bakıyorlardı.

Gerçek: Madende çalışma süresi ne kadardı?

Mustafa Çidem: Görüntü itibariyle 8 saatti. Ancak madene gelmek için geçen zaman ve yeraltına indiğimiz süre bu hesabın içinde değildi. Maden Soma'ya 33 km uzaklıktadır. En yakın köyden gelen işçiler bile en az yarım saat, bir saat yolculuk yapıyordu. Zira yollarda çok kötüdür. Araçlar hızlı gidemez. Yol boyunca içiniz dışınıza çıkar. Daha madene inmeden yolun tozu ile nefesiniz kesilir zaten. Madene gelince üstünüzü değiştirirsiniz, madenin girişine gidersiniz. Kömür taşıyan bantlara biner aşağı inersiniz. Bantlardan sonra da bir müddet daha yürürsünüz. Mesaiyi devraldığınız arkadaşın yanına ulaşınca 8 saat başlar. Yani görünüşte 8 saattir ama en az 10 saatiniz iş için harcanır.

Ben Manisa merkezde oturuyordum. Manisa'dan servisle ulaşıyordum madene. En az 4 saatim yolda geçiyordu. Bir süre sonra bölgeden işçi ihtiyacı karşılandıktan sonra Manisa servisini kaldırdılar. Bana Soma'ya yerleşmemi, aksi takdirde işten çıkarılacağımı söylediler. Bende hem sağlık sorunlarım yüzünden hem de bu nedenle işi bıraktım. İşi bıraktıktan kısa bir süre sonra hastalığımın artması ile doktora gittim ve kanser olduğumu öğrendim. Birkaç hafta sonra İzmir Tepecik Hastanesinde tedavi görmeye başlayacağım.

Gerçek: Sigortanız var mı?

Mustafa Çidem: Sigortam yok. Şu an çalışamıyorum. Malulen emekli olabilmek için SGK'ya başvurdum. Günüm eksik çıktı. Üstelik madende çalıştığım 3 ayın bir ayı da sigortada görünmüyor. Şimdi gün toplayıp malulen emekli olmaya çalışıyorum. Bir şeyler yapmaya çalışacağım artık.

Gerçek: Madenin yapılan denetimlerden başarıyla geçtiği söyleniyor sık sık. Madende iş güvenliği ile ilgili yeterli önlemler alındığını düşünüyor musunuz?

Mustafa Çidem: Kesinlikle yeterli önlem yok. Örneğin yeni galeri açmak için dinamit patlatılınca her yerim toz toprak olurdu. Dinamit patlatılırken maden içinde "kaçış yeri" denilen bir yere girerdik. Ama bu kaçış yerinin başka ülkelerdeki gaz sığınma odalarına benzer bir yanı yoktu. Tüm tozu toprağı yutuyorduk. Havalandırma sistemleri maliyeti düşürmek için çalıştırılmıyordu. Daha pek çok eksik vardı. Bu nedenle Soma'da gerçekleşen olaya iş kazası demek aptallık olur. Bu bir cinayettir. Bu madende ölüm, kader değil sıradandır.

Gerçek: Peki işçiler yaşadıkları sorunların çözümü için, talepleri için hiç seslerini çıkarabiliyorlar mıydı?

Mustafa Çidem: Buradaki işçiler genellikle Kırkağaç'ın, Soma'nın, Kınık'ın, Bergama'nın, Balıkesir'in köylerindendir. Bir yandan köydeki birkaç dönüm toprağı ya da hayvanları sayesinde ekonomik olarak rahatlar, bir yandan ev kirası ödemez. İşçiler için maden sigorta demektir. Buradaki işçiler çok fakir insanlardır; 1000 TL'lik bir iş birçok işçi için bulunmaz bir fırsattır. Bu yüzden işçilerin çok sesi çıkmıyordu. Bazen bireysel tepkiler oluyordu ama toplu bir biçimde tepki verildiğine şahit olmadım. Genelde de bu tarz tepkiler hemen baskı altına alınıyordu. Örneğin bir önceki Çalışma Bakanı bir gün buraya gelmişti. Yaptığı konuşmada bizimle gurur duyduğunu söyledi durdu. Ben söz istedim ve bu madende işçilere insan muamelesi yapılmadığını söyledim. Daha sözümü bitiremeden hemen beni susturdular.

Gerçek: Peki burada bir sendika var. Türk İş'e bağlı Maden İş sendikası... Yaşadığınız bu sorunlarla ilgili sendikaya hiç başvurdunuz mu?

Mustafa Çidem: İşe girer girmez sendikanın odasına gittim. Beni çok iyi karşıladılar, çok ilgilendiler. Ancak üyelik formunu imzaladıktan sonra bir daha yüzlerini böyle güzel görmedim. İşten atılma sürecinde sendikaya bir daha gittim. Durumumu anlattım. Sendika temsilcisi bana: "Bu iş ağır bir iştir; yapamıyorsan, işe yaramıyorsan çıkarsın." dedi. Böylelikle bu sendikanın ne olduğunu da öğrenmiş olduk.

Gerçek: Hükümet yetkilileri sürekli olarak ölü sayısını az göstermeye ve maden içinde kalan işçilerin sayısını vermeye çalışıyorlar. Son olarak sizce madende daha kaç kişi vardır diye soralım?

Mustafa Çidem: Ne işverenin ne de hükümet yetkililerinin madende kaç kişinin çalıştığına dair bir bilgisi olduğunu düşünmüyorum. Ben de madende tam olarak kaç kişinin çalıştığını bilemiyorum. Ama tahminimce binin üzerinde işçi bu madende çalışıyordu. Üzülerek söyleyebilirim ki tahmin edilenden çok işçinin maden içinde olduğunu düşünüyorum. Ayrıca bu saatten sonra madenden işçilerin sağ çıkmasının da zor olduğunu düşünüyorum. Umarım yanılıyorumdur.

Son olarak demek isterim ki bu kötü gidişe bir dur deme zamanı gelmiştir. Ben kendimi sorumlu hissediyorum. Ölen işçi kardeşlerimin kanlarının yerde kalmaması için mücadele etmemizin, gerçekleri her yerde her zaman söylememizin vakti çoktan gelmiştir. Ben gerçeklerin ortaya çıkması için elimden geleni yapacağım.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

İş kazası değil, katliam!
Talepler kabul edilene kadar genel grev!
Hükümet istifa!

Maden işçilerini katledenler hesap verecek!
Ölüm sayısını gizlemeyin!
Katliamın nedenlerini ortaya çıkartmak için Bağımsız Soruşturma Komisyonu!
Soma'da fiili sıkıyönetime hayır!
Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. patronu ve yöneticileri derhal tutuklansın!
Soma madenleri derhal işçi denetiminde kamulaştırılsın!
Özelleştirmeler derhal durdurulsun! Bütün madenler yeniden kamulaştırılsın!
Madenlere özel sektörü sokmayın!

Türkiye'nin emekçileri kan ağlıyor! Yüzlerce evladımızı, kardeşimizi, canımızı sermayenin kâr açlığına kurban verdik. AKP hükümetinin on yıldan uzun bir süredir ısrarla sürdürdüğü özelleştirme, taşeronlaştırma politikaları, işçi sağlığı ve iş güvenliğini görmezlikten gelen yaklaşımı, sendikasızlaştırma politikaları, işçi sınıfının geçmişte kazandığı bütün hak ve mevzileri ayaklar altına alan yönelişi, sonunda meyvelerini verdi: yüzlerce işçi kardeşimiz ekmeğini kazanmak için girdiği yer altına sonsuza kadar gömülecek! Yüreğimiz kan ağlıyor! Başta yitirdiğimiz işçi kardeşlerimizin aileleri ve yakınları olmak üzere, tüm halkımıza baş sağlığı dileriz.

Bu bir tesadüf değildir, kaderin işi hiç değildir. Olan açıktır: AKP hükümetinin patronları da destan yazmıştır! Bu nasıl bir dönemdir? Koluna sosyetik bir hırsızın rüşveti 700 bin liralık saati takan eski Ticaret Bakanı Zafer Çağlayan, görev başındayken ülke ülke dolaşıp "benim işçim düşük ücrete razıdır, benim işçim hasta olmaz, benim işçim herkesten daha uzun saatler çalışır," diye Türkiye'yi sermayeye pazarlamak için dil döktü. Yerli olsun, yabancı olsun, bütün sermayedarlar kârlarına zarar verecek her türlü "gereksiz maliyet"ten (!) korundu. Fazla mesai ödenmez, sigorta yapılmaz, taşeron aracılığıyla işgücü parçalanır, ücretler düşürülür, kıdem tazminatı ödenmez, en önemlisi de işçi sağlığı ve iş güvenliği "komisyona havale"! İşte AKP'nin patronlarının yazdığı destan! İşte 10 bin dolarlık milli gelir palavrasının temelleri! Patron kazanır, işçi ölür!

Bu bir kaza değildir! On yılı aşkın süredir gayet planlı ve bilinçli şekilde sürdürülmüş politikaların mantıksal sonucudur. Yani iş cinayetidir. Hem de taammüden cinayet! Türkiye "iş kazası" diye anılan işçi cinayetlerinde Avrupa birincisidir, dünya üçüncüsüdür. Her yıl ortalama bin dolayında işçimizi sermayenin kâr tapınağında kurban veriyoruz. Siz hükümet olarak bu duruma son vermek için parmağınızı kıpırdatmazsanız, buna taammüden cinayet denir! Nitekim Soma'da iş cinayetleri katliama dönüşmüştür.

Yer altı madenlerinde en fazla 7,5 saat çalışma kuralı olduğu halde işçiler 11 saat çalıştıklarını söylemektedir. Madende kaç kişi olduğunun açıklanamamasının başlıca sebebinin kayıtsız olarak çalıştırılan işçiler olduğu ortaya çıkmıştır. Madende göçük altında kalan 15 yaşındaki çocuklarını bekleyen ailelerin anlattıkları katliamın nasıl göz göre göre gerçekleştiğini göstermektedir. Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın açıklamasında, söz konusu madende gerekli denetimlerin yapıldığının söylenmiş olması hükümetin bu katliamın üstünün örtülmesinde patronlarla birlikte hareket ettiğine işaret ediyor. Suçu bir-iki mühendis ve ustabaşına yıkmaya kalkışmayın! Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. patronu ve yöneticileri derhal tutuklansın!

Öyleyse, bu kader değildir. İşçi sınıfımız, emekçilerimiz, yoksul köylülerimiz, kentlerdeki yoksul halkımız, ay sonunu zar zor getiren emekliler, kadınlar, gençler, bütün ezilenler, geçtiğimiz yazın halk isyanına katılmış herkes, bugünden tezi yok bu hükümetten ve onun sermayedarların çıkarlarının önünde engel tanımayan politikalarından kurtulmalıyız. Hükümet istifa!

Hükümet suçun delillerini karartmaya çalışıyor, halkın haklı infialini ifade etmesinin önüne geçmek içim Soma'yı sıkıyönetim bölgesine çevirmeye çalışıyor. Ölü sayısı ilk andan itibaren sistematik olarak gizlendi. Hükümet kaynakları düşük sayılarda ısrar ederken Manisa Belediye Başkanı'nın 157 sayısını açıklaması bu büyük yalanın tutmayacağını gösterdi. Bölgedeki işçilerin bildirdiklerine göre ölü sayısı bakan Taner Yıldız'ın açıkladığı 201'den çok daha fazla. Şimdi ölülerimizi gizliyorlar, cesetleri memleketlerine yolluyorlar, gerçekleri halktan gizlemek için her türlü hileye başvuruyorlar. Soma'ya asker sevkiyatı tam hız sürüyor. Suçluların peşini bırakıp halka eziyet yapacaklar. Acılı halkın üzerinden ellerinizi çekin! Soma'da fiili sıkıyönetime hayır! Emek şehitleri büyük bir cenaze töreni ile hep birlikte uğurlanmalıdır!

Katliamın nedenleri ve kayıplarımızın sayısı konusunda hükümet kaynaklarına güvenilemez. İşçi sendikaları, TMMOB'nin ilgili odaları, tabip odaları ve barolardan temsilcilerin de dâhil olduğu bir Bağımsız Soruşturma Komisyonu kurulmalı, bu komisyona her türlü veriye ve bulguya özgürce ulaşma olanakları sağlanmalıdır.

Bütün madencilik sektörü yeniden düzenlenmelidir. Madenlerin güvenliğini sağlayacak bütün tedbirler işçi denetiminde alınmalıdır. Özelleştirmeler derhal durdurulmalıdır. Tüm madenler derhal işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır.

Taşeron yasaklanmalıdır! Herkese güvenceli kadro! Sendikalaşmanın önündeki engeller kaldırılmalıdır! Kıdem tazminatına dokunmayın! Özel istihdam büroları tasarısı derhal geri çekilsin.

İşçi köle değildir! Sermayenin uşağı olmayı kabul etmeyen herkes saflara! Bu düzeni değiştirelim! Bizi ölümden ancak işçi sınıfının ve emekçilerin hükümeti korur!

Devrimci İşçi Partisi

Fabrikalardan haberler

55 saat çalışsak da maaşımız 950'yi geçmiyor

Biz Gemlik'te Roda Zeki Kaptan Limited Şirketi'nde çalışan işçileriz. Gece ve gündüz 12 saat hiç durmadan vardiyalı çalışan işçileriz ama 55 saat mesai de yapsak yine de maaşımız 950 TL'yi geçmiyor. Ne kadar söylesek, gidin bildiğiniz yere şikayet edin diyorlar. Yanımızdaki şirketlerdekiler 8 saat çalışıp 1200 TL alıyor da biz neden 12 saat ful çalışıyoruz.

Roda Zeki Kaptan'dan işçiler

Kıdem ve ihbar hakkını patrona yedirme

Yazaki fabrikasından işten çıkartıldık. Güvenlikler eşliğinde zorla istifa dilekçesi imzalattılar. Tüm haklarımızı vereceklerini söylediler ama paralar yatınca kesinti yaptıklarını gördük. İhbar tazminatı hakkımızı gasp etmişler. Şimdi mahkemeye gidip haklarımızı alabiliriz. Ancak hem mahkeme masrafları hem de mahkemelerin uzun sürmesi uğradığımız haksızlığı gidermeyecek. Bu yüzden haklarımızın bilincinde olmalı hiçbir şeyi zorla imzalamamalıyız ve arkadaşlarımızın da imzalamasına engel olmalıyız. İşçiler için bilinçlenmek ve birlik içinde hareket etmek en doğru ve masrafsız yoldur.

Gemlik'ten bir işçi

Hasta olduğumuzu işten çıkarılınca anlıyoruz

Ben Çorlu'da bir cam yünü fabrikasında çalışıyorum. Resmi tatil, Pazar demeden mesai yapıyoruz. Bu da yetmiyor, sağlığımızdan oluyoruz. Cam yünü işinde en fazla 5-10 sene çalışabilirsiniz nerdeyse. Patron altı ayda ya da yılda bir fabrikaya doktorla sağlık aracı getirip hepimizi sağlık taramasından geçiriyor. Ama sonra sonuçları bize söylemiyor. Neyimiz var neyimiz yok bilmiyoruz. Ondan sonra bir bakıyoruz, bir ay sonra işten çıkarıyor. O zaman anlıyoruz bir şeyimiz var. Sonra kendi paramızla doktora gidip neyimiz olduğunu öğreniyoruz.

Çorlu'dan bir cam yünü işçisi

Fabrikadan başka bir hayatımız daha var

Merhaba, ben Çorlu'da bir fabrikada çalışıyorum. Mesai saatimi doldurup eve döneceğimi zannederken "sen diğer bölüme geç buradasın" diyorlar. En azından mesaide olduğumu bilip ona göre hazırlığımı yapabilmek isterim. Zaten sabahtan akşama kadar onlar için çalışıyorum. Sanki benim başka bir hayatım yok da sadece orası için varmışım gibi. Ben sanki plan yapamazmışım, eşim çocuklarım yok sanki. Kısacası benim de insan olduğum kimsenin umurunda değil diye düşünüyorum.

Çorlu'dan Kimya sektöründen bir kadın işçi

Sözleşme dönemi yaklaşıyor taşeron alımı hızlanıyor

Fabrikada aynı işi yapmak üzere taşeron işçi alımını hızlandırdılar. Yavaş yavaş kadrolu işçileri taşeronla değiştirmenin peşindeler. Sendikanın aynı işi yapmak üzere taşeron işçi alınmasına göz yumması kabul edilemez. Sözleşme dönemi de yaklaşıyor. İşçiyi diken üstünde tutarak sözleşme döneminde hakkını isteyemeyecek duruma getirmek istiyorlar. Eğer sendika da işverenle anlaşmalı olarak sözleşme döneminde "bakın biz işten çıkarmaları asgariye indirdik azla yetinmek zorundayız" demeyi düşünüyorsa kusura bakmasın bu ucuz numaralara karnımız tok.

Çimtaş'tan bir işçi

Kadrolu- taşeron ayrımı yapmadan birleşmeliyiz

Sendikalar esnek çalışmayı durduramadığı için taşeron belası her yanı sardı. Fabrikada giderek artan taşeron işçilerin varlığı bazı işçilere güvence gibi geliyor. Nasıl olsa çıkarma olduğunda önce taşeronu çıkarırlar diyorlar. Oysa taşeron-kadrolu diye bölünmek sadece bize zarar verir. Taşeron arttıkça kadrolunun da koşulları kötüleşiyor. Ayrıca taşeron işçisi kadrolu işçiye göre daha ucuz. Patron maliyetleri düşürmek için yavaş yavaş kadroluları taşeronla değiştirmek isteyecek. Kaybeden hepimiz olacağız. O yüzden taşeron-kadrolu demeden birleşmeliyiz.

Tofaş'tan bir işçi

Patrona güvenme iş kazasını bildir

Fabrikada iş kazası geçirdim. Çok büyük bir olay değildi. İşveren rica etti ve iş kazası olarak bildirmememi istedi. Ben de olay çok büyük olmadığından öyle yaptım. Kazada gözlüğüm kırıldı. Daha sonra bu gözlüğün parasını istediğimde ise ödemeyi kabul etmediler. Gözlüğüm başka yerde değil patronun kârı için üretim yaparken kırılmıştı. Bir daha en ufak bir kazada iş kazası olarak bildirim yapacağım. Tüm işçiler de öyle yapmalı. Patronlar sadece kendi kârlarını düşünüyor.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Ülkeyi işçiler sırtlıyor, patronlar sömürüyor

Bir kez daha Türkiye'nin gelir vergisi rekortmenleri açıklandı. Baş koltukta yine Rahmi Koç var. İlk 10 içinde Koç ailesinden 4 kişi daha var. Sabancılar biraz arkalarda kalmış, Murat Ülker, Latif Topbaş, Lucien Arkas, Şarık Tara, Aydın Doğan üst sıralarda yer alan ünlü patronlardan. Bu rakamlar her açıklandığında patronlar ödediğimiz vergilerle ülkeyi kalkındırıyoruz der, kendi reklamlarını yaparlar. Aynı zamanda da vergilerin yüksekliğinden şikayet etmeyi ihmal etmezler.

Tüm ülkeyi sırtlarında taşıyormuş havasına giren patronların söylediği doğru mu? Onlar ülkeyi sırtında mı taşıyor yoksa aslında halkın sırtına binenler patronların ta kendisi mi? Vergi rakamlarının medyatik kısmını bırakıp yakından baktığımızda çıplak gerçekle karşılaşıyoruz.

Türkiye'de son açıklanan rakamlara göre asgari ücretliler 7 milyar 609 milyon TL ile tüm gelir vergisinin tek başına yüzde 11'ini ödüyor. Asgari ücretten fazla alan ücretlilerin ödediği rakam ise 38 milyar 496 milyon TL. İkisini toplarsanız gelir vergisinin yüzde 56'sı işçi ve memurlar tarafından ödeniyor. Koca koca holdinglerin, şirketlerin ödediği vergilerin toplamı ise (şirketlerin ödediği vergi kurumlar vergisi adıyla alınır) 30 milyarı geçmiyor. Bunun anlamı, işçi ve memurların ezici çoğunluğunu oluşturduğu ücretlilerin, dev holdinglerin ve şirketlerin toplamından daha fazla vergi ödediğidir.

Burada bitmiyor. Devlet gelirlerinin aslan payını KDV ve ÖTV oluşturuyor. Gelirden değil tüketimden kesilen bu vergiler de işçi ve emekçinin sırtına yüklenir. Çok basit bir sebeple. Örneğin bir ekmekten, bir otobüs biletinden alınan, doğalgaz faturasına yansıyan KDV, işçi için de Sabancı için de aynıdır. Türkiye'de 180 milyar TL'ye yakın bir KDV ve ÖTV toplanmaktadır ki, bu rakam, devlet bütçesinin gelirler kaleminde işçi ve emekçinin ödediklerinin ağırlık oluşturduğunu gösterir.

İşte vergi manzarası budur. Devlet, patrona teşvik, muafiyet, serbest bölge derken yaptığı kıyakların faturasını işçiye yüklüyor. Yıllardır asgari ücretten vergi alınmaması yönündeki taleplere bile kulak tıkıyor. Neden mi? Çünkü yasaları geçiren, vergi oranlarını ve bütçeyi belirleyen TBMM'deki vekillerin çoğunluğunu patronlar ve toprak ağaları oluşturuyor. Onlar işçiden, yoksul köylüden oy alıp, kendi çıkarlarını koruyup kollayacaktır elbet.

Biz işçiler ve emekçiler olarak bugüne kadar bu ülkeyi sırtımızda taşıdık, daha da taşırız ve bundan da şikayet etmeyiz. Ama sırtımızdaki kan emici patronları atmanın zamanı geldi de geçiyor. Bu bir devrim olur evet! Bunun için de kendi sınıf çıkarlarımızı koruyan devrimci bir işçi partisinde örgütlenmeliyiz!

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'ndan Yatağan işçilerine ziyaret

Günlerce özelleştirmeye karşı Özelleştirme İdaresi karşısındaki Kurtuluş Parkı'nda direnişlerini sürdüren Yatağan işçileriyle dayanışma amacıyla, Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu 23 Nisan tarihinde bir ziyaret düzenledi.

Devrimci İşçi Partisi'nin de içerisinde yer aldığı platform bileşenleri Kolej metro çıkışından işçilerin bulunduğu yere kadar 'Yatağan işçisi yalnız değildir', 'İşgal, grev, direniş!', 'İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!' sloganları ile yürüdü ve işçilerin coşkulu sloganları ve alkışlarıyla karşılandı.

Burada ilk olarak sendika temsilcisi bölgedeki madenlerin ve termik santralin özelleştirme sürecini anlattı. Bu işyerlerinin işçilerin emeğiyle, halkın parasıyla bu günlere getirildiğini, şimdi ise yandaşlara peşkeş çekildiğini ancak işçilerin buna asla izin vermeyeceklerini belirtti. Ardından söz alan platform sözcüsü ise Türkiye işçi sınıfının başındaki iki temel bela olan özelleştirme ve taşeron sisteme karşı ülkenin pek çok yerinde mücadele eden işçilerin ortak mücadeleyi yükseltmesi gerektiğini vurguladı. Ziyaret işçilerle yapılan sohbetlerin ardından son buldu.

İzmir'de seçim değerlendirmesi ve 1 Mayıs'a hazırlık paneli

Devrimci İşçi Partisi İzmir İl Örgütü'nün düzenlediği "Sol ne sandı, sandıkta ne buldu? 30 Mart sandıkları gibi geçmedi! 1 Mayıs'sa nasıl hazırlanmalıyız?" başlıklı panel, 26 Nisan Cumartesi günü gerçekleştirildi.

DİP üyelerinin ve parti dostlarının katıldığı panelde, 30 Mart yerel seçimi ve 1 Mayıs başta olmak üzere bir süreç değerlendirmesi yapıldı.

Panelin ilk bölümünde ana sunumu yapan Atlen Yıldırım, 3. Büyük Depresyon'un derinliği dahil edilmeden yaşanılan sürecin anlaşılamayacağını ve doğru bir müdahalede bulunulamayacağını vurgulayarak, 30 Mart yerel seçiminin sosyalist solun parlamentarizm batağına saplandığı gerçeğini ortaya çıkardığını belirtti. Panelin devamında Yıldırım, hiçbir burjuva kampa yedeklenmeden, sermaye ve onun partilerinden bağımsız bir politika izlemenin önemine değinerek, çözümün bir işçi – emekçi hükümetinin önünü açacak işçi sınıfının merkezinde durduğu ezilenlerin dahil olduğu bir odak yaratmaktan geçtiğini ifade etti. Panelin ikinci yarısında katılımcılar söz alarak panele katkıda bulunurken, 1 Mayıs öncesinde yapılan etkinlik tüm işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısı ile son buldu.

Standart Profil işçileri sendika bürokrasisine öfkeli

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde Kurulu olan Standart Profil fabrikası işçileri, bundan tam 360 gün önce Petrol İş sendikasına üye olmak için örgütlenme faaliyetine giriştiler. Ancak sendikanın gereksiz acelesi nedeniyle işçilerin örgütlenme faaliyeti patron tarafından fark edildi ve işçilere yönelik ağır bir baskı dönemi başladı. Patronun ilk işi sendika üyesi ya da değil, birçok işçiyi kapı önüne koymak oldu.

İşten atmaların ardından işçilerin baskısı ile fabrika önünde bir direniş çadırı kuruldu. Yağmur demeden, soğuk demeden bir yıla yakın süredir direniş çadırında nöbet tutan işçiler bir anda tüm Manisa Organize Sanayi Bölgesi işçilerinin umudu oldu. Zira direnişin başarıya ulaşması, tam bir işçi cehennemi olan Manisa sanayi havzası için bir kıvılcım olabilecek niteliğe sahip. Görüştüğümüz bütün Standart Profil işçileri de bu durumun farkında ve bu inançla mücadelelerini sürdürmekteler.

Ancak gelinen süreçte işçiler bir dönüm noktasındalar. Sendikanın ikircikli tutumu ve direnişi bir hukuksal çerçeveye çekme çabaları her geçen gün direnen işçilerin sayısının azalmasına neden olmakta, işçilerin moralini bozmakta… Sendika tarafından verilen aylık 400 TL işçilerin geçinebilmesi için yeterli bir meblağ değil. Bu nedenle pek çok işçi direnişi bırakarak başka fabrikalarda işe girmek zorunda kaldı. Ayrıca fabrika içinde de durum çok parlak değil. Sendikaya olan güvenin sarsılması içeridki örgütlülüğü de olumsuz etkilemekte. İşçiler, sendikanın direnişi güçlendirmek ve Standart patronunu sıkıştırmak amacıyla verdiği hiçbir sözün arkasında durmadığını belirtmekteler. Sendika bürokrasisine oldukça tepkili olan işçiler, direnişin sıkışmışlığının en önemli nedeni olarak sendika yöneticilerini görmekteler.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen Standart Profil direnişi Manisa gibi sendikal mücadelenin zayıf olduğu bir işçi havzası için büyük bir deneyimdir. Devam eden Standart Profil direnişi bugün büyük bir çıkmaza girmiş gibi görünse de özünde Manisa işçisine büyük kazanımlar sağlamıştır. Manisa işçisi Standart Profil işçisinin açtığı yol üzerinden mutlaka ilerleyecektir.

6 Mayıs

DİP Çorlu'da: Dostların arasında güneşin sofrasındaydık

Devrimci İşçi Partisi Çorlu'daki örgütlenme faaliyetlerine bu bölgede ilk defa düzenlediği kahvaltılı Gerçek Gazetesi okur toplantısıyla hız verdi. Etkinlikte kadın bir işçi yoldaşımız Gerçek Gazetesi'nin Nisan sayısında işlenen konuları, partinin siyasal hattını ve o güne kadar Çorlu'da yapılan faaliyetleri özetledi. Sunumun ardından Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran'ın etkinlik için kaleme aldığı mesaj okundu. Mesajda Trakya bölgesinin bir sanayi merkezi olarak yükselişine paralel olarak DİP'in Çorlu'daki örgütlenme faaliyetlerinin ve özellikle de fabrikalara yönelik yaptığı çalışmaların önemi vurgulandı. Ayrıca Çerkezköy'de sendikalaşmak için direnişe devam eden Hakan Plastik işçileri de etkinliğe katılamamakla birlikte dayanışma duygularını ve başarı dileklerini ilettiler.

Sunumun ve Sungur Savran'ın mesajının okunmasının ardından tartışmaya geçildi. Toplantıya katılanların ağırlığını işçiler oluşturuyordu. Hal böyle olunca tartışmalar da Çorlu bölgesinde son derece baskıcı ve haksızlıklarla dolu çalışma koşullarında yoğunlaştı. Ücretlerin ödenmesindeki gecikmeler, sigorta primlerinin eksik yatırılması, karşılığı ödenmeyen mesailer gibi sorunların ne kadar yaygın olduğu konuşulurken özellikle iş kazaları üzerinde duruldu. İş kazaları ile ilgili hukuki ve teknik bazı bilgilerin de aktarıldığı toplantıda işçilerin haklarını bilmesi ve örgütlü hareket etmesi gerektiğinin altı çizildi. Ayrıca toplantıda Çorlu'da birkaç yıl önce önemli bir direniş odağı haline gelen Yeşil Kundura direnişinden işçi kadınlar, mücadele deneyimlerini anlattılar. Taşeron çalıştırmanın yaygınlığının ve taşeronlukla işçilerin kölelik koşullarına mahkûm edildiğinin dile getirildiği toplantıda taşerona karşı mücadelede bayrağı son dönemde en yükseğe taşıyan ve fabrikalarını işgal ederek direnen Greif işçilerinin deneyimi ele alındı. Bu çerçevede Devrimci İşçi Partisi'nin 1 Mayıs'ın ardından taşeron çalıştırmanın yasaklanmasına yönelik bir kampanya hazırlığında olduğu duyuruldu.

İşçilerin emekleriyle hazırlanan yemeklerin yendiği ve gelecek güzel günler için mücadeleyi aydınlatacak tartışmaların yapıldığı etkinliğimiz herkese tam anlamıyla dostların arasında ve güneşin sofrasında olduğumuz bir gün yaşattı. Kahvaltılı toplantımıza katılanlar Çorlu'da sınıf mücadelesini yükseltecek bir moralle ve dayanışma duygularıyla ayrıldı.

Dilek Pir

İkinci vardiya

Her ülkede başka başka tarihlerde, Türkiye'de de Mayıs ayının ikinci Pazar günü, anneler günü kutlanır. Anneler günü deyince de hepimizin aklında indirimler, kampanyalar... Tencereler tavalar, ütüler, mutfak robotları, elektrik süpürgeleri hepsinde çılgın indirimler, bilmem kaç aya varan taksitler... Özel günlerin, tüketim çılgınlığının bir parçası olması kısmını şimdilik bir kenara bıraksak bile sorun bitmiyor. Bu hediyelerin anlamı ne, neden anneler gününde alınır? Annelik yemek pişirmek, ev temizlemek, çamaşır yıkamak, ütü yapmaktan mı ibarettir? Bu kampanyaların herhangi birini babalar gününde görmek mümkün mü?

Bu hediye ayrımının kendisi bile ev işinin sadece kadınların sorumluluğu olarak görüldüğünün kanıtı. Anka Kadın Araştırma Merkezi tarafından 1023 çalışan kadınla yapılan araştırmanın 2013 yılının sonunda açıklanan "Kadının Görünmeyen Emeği: İkinci Vardiya" başlıklı raporu da bu durumu rakamlarla ortaya koyuyor. Örneğin araştırmaya göre kadınların evde erkeklere oranla en çok yaptıkları iş çamaşır yıkamak. Çamaşır yıkama işi yüzde 85,3 oranında sadece kadınlar tarafından yapılıyor. Kadın ve erkekler tarafından birlikte yapılma oranı ise yüzde 8,2. Birlikte yapıldığında asıl sorumluluğu kimin aldığını düşünmek ise güç değil. Genel olarak bakıldığında yemek pişirme, bulaşık yıkama, ütü, evdeki dolap ve çekmecelerin düzenlenmesi, dikiş işleri, lavabo ve banyo temizliği **yüzde 80 oranında sadece kadınlar tarafından** yapılıyor. Bu işlerin sadece erkekler tarafında yapılma oranı ise yüzde 4-5 civarında.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun zaman kullanımı ile ilgili açıkladığı rakamlar da bir başka açıdan bu gerçeğe işaret ediyor. Çalışan kadınlar hane halkı ve ev bakımına günde ortalama 4 saat 3 dakika ayırırken, bu rakam çalışan erkeklerde sadece 43 dakika! Üstelik erkekler çalışmasa da bu durum pek değişmiyor, sadece yarım saat kadar artıyor yani 1 saat 12 dakikaya çıkıyor. Kadınlarda ise 5 saat 43 dakikaya yükseliyor. Yani çalışsa da çalışmasa da evin bütün yükünü kadınlar, omuzlarında taşıyor.

Erkek egemen kapitalist sisteme de bunun sefasını sürmek kalıyor sadece. Bu sayede örneğin çocuk yuva ve kreşlerine bütçe ayırmak zorunda kalmıyor. Devlet, kurumsal bakım hizmetlerini yok denecek kadar sınırlı tutabiliyor. Mesela düşünmek lazım, eğer yeterli sayıda ve sağlıklı, mutlu şekilde hayatlarını sürdürebilecekleri bakım evleri olsa, Türkiye'de hasta ve bakıma muhtaç yaşlıların yetişkin ve özellikle evli olan çocuklarının yanına taşınması aynı derecede yüksek bir eğilim olur muydu? Ama nasılsa o yük de kadınların üzerinde, maliyet yaratmaya ne gerek var değil mi?

İşte ev içinde biçilen rol bu olunca anneler günü geldiğinde de tencereler tavalar havada uçuşuyor. 8 Mart'ın kadınlara çiçekler, parfümler, pırlantalar alınan bir sevgililer gününe indirgenmesi ile anneler günü diye icat edilen bir günün mutfak robotuna, elektrikli süpürgeye, tencere tava setine indirgenmesi aynı amaca hizmet ediyor. Biri 8 Mart'ın kadınlar açısından bir mücadele günü olduğunu gizleyip içini boşaltarak, diğeri ev işlerinin yükünün tamamen kadınların üzerinde olmasını pekiştirerek erkek egemen kapitalist sisteme hizmet ediyor. Çözüm ise ancak bu sistemin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacak. Çünkü ancak sermayenin değil, toplumun ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenmiş bir toplumsal yapıda, bu işlerin yükü de kadınların üzerinden alınıp toplum tarafından üstlenilebilir.

Greif direnişi üzerine tespitler:

"İşgal, grev, direniş!"

Greif işçilerinin 10 Şubat günü patronları fabrikadan kovarak başlattıkları işgal eylemi 2 ay kararlı bir şekilde sürdükten sonra 10 Nisan günü polis saldırısıyla sona erdi. Polisin kimyasal saldırısına rağmen tüm gün boyunca fabrika dışına atamadığı işçilerin hem fabrikada hem de gece yarısına kadar fabrika çatısında sürdürdükleri direniş işçinin gücünün dosta düşmana kanıtıydı. Direniş daha sonra fabrika dışına taşındı. DİSK binasında sendikal bürokrasiden hesap sorma mücadelesi devam etti.

Greif işçileri, Türkiye işçi sınıfı tarihinde Kavellerin, Sungurların, Paşabahçelerin, Tekellerin yanındaki yerini çoktan aldı bile. Yasalarla sınırlanmamış, işçinin gücüne, örgütlülüğüne ve taban inisiyatifine dayanan bir mücadelenin önemini gösterdi. Tüm işçi sınıfı açısından bu büyük mücadelenin derslerinin çıkarılması, gelecek için önem taşıyor.

1. Greif işçisinin direnişi bir toplu sözleşme süreci içerisinde başlamıştır. İşçilerin ücret ve sosyal hak taleplerinin yanında, fabrika çatısı altında 44 taşeron şirketin varlığında cisimleşen kölelik düzenine son verilmesi başlıca hedef olarak belirlenmiştir. Bu özelliği ile de Greif sıradan bir toplu sözleşme mücadelesinin ötesinde tüm işçi sınıfını kıskıvrak bağlayan taşeron sistemine karşı yükselen bir bayrak olmuştur.

2. Türkiye'de toplu sözleşme sistemi yasalarla iğdiş edilmiştir. Öyle ki eğer Greif işçisi normal süreçleri izlese toplu sözleşmeyi sadece fabrikanın yarısından azını oluşturan kadrolu işçilerle yapacak, taşeron çoğunlukla birlik sağlanamadığı durumda da grev silahı tamamen işlevsiz kalacaktı. Buna karşı tüm taşeronların kadroya geçirilmesi talebinde ısrar ve anlaşmazlık oluşur oluşmaz, yasal süreci beklemeden direnişe geçmek doğruydu.

3. Nitekim işgal eylemi Greif'e bağlı diğer fabrikalarda da mücadeleyi tetiklediği gibi tüm talepler karşılanmamakla birlikte patronu, tekstil sektörüne göre iyi olarak değerlendirilebilecek bir teklif vermeye ve taşeron işçilerin önemli bir kısmını kadroya geçirmeyi kabul etmeye zorladı.

4. Greif işçisi tüm bu eylemleri, işçi temsilcilerinden oluşan ve tüm işçilerin iradesini eyleme dökme kapasitesi gösteren bir komite aracılığıyla örgütleyebildi. Bu komite tescilli bir hain olan, apoletli sendikacı Rıdvan Budak'ın (DİSK Tekstil sendikası başkanı) ne olursa olsun toplu sözleşmeyi imzalamaya odaklanan ve işçinin çıkarından önce sendikasının barajı geçmesine ve topladığı aidatlara öncelik veren yaklaşımının sürece yön vermesine engel oldu.

5. İşçilerin üye olduğu DİSK Tekstil sendikasının direnişi sahiplenmeyen tutumuna karşı sendikaya baskı yaparak zorlamak, gerektiğinde DİSK binasında Tekstil bürokratlarını teşhir ederek konfederasyonu ilkelerine uygun hareket etmeye çağırmak da Greif işçilerinin tüm işçi sınıfı adına yaptığı anlamlı ve doğru eylemlerdendi.

6. Bu süreçte DİSK Tekstil sendikası tamamen ihanet içinde oldu. Eğer direnişe rağmen toplu sözleşmeyi imzalamadıysa bu işçilerden duyduğu korkudandı. DİSK ise bu ihanete, sessiz kalarak, inisiyatif almayarak ortak oldu. Daha ilk gün işçiler, DİSK binasına gelip Tekstil sendikasının direniş aleyhindeki açıklamasını çekmesini istediklerinde Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu'nun "biz sendikalarımızın iç işlerine ve TİS süreçlerine karışmayız" tutumu baştan aşağı yanlıştı. Hem sürecin bir TİS meselesini çoktan aştığını görmüyor hem de bu yüzden DİSK'in taşeronlaşma karşısındaki net tavrını pratikte hiçleştiriyordu. Çünkü taşeronlaşmaya karşı bugüne kadar yapılan en etkili eylem Greif işgaliydi. Bu eylemin üzerinden taşeron sistemine vurulacak darbenin gücü bin basın açıklamasından fazla olacaktı. Ama Greif işçisi bunu tek başına yapamazdı. Başka fabrikalar ve sınıfın öteki güçleriyle koordinasyonu ve birliği sağlayacak güç DİSK'ten başkası olamazdı. Ancak taşerona karşı saygıdeğer bir mücadele yürüterek sendikası Dev Sağlık İş'le birlikte simgeleşen Çerkezoğlu, bürokratik reflekslere teslim oldu. DİSK yönetiminin en mücadeleci unsuru bu tutumu aldıktan sonra geri kalanların yapacağı iş zaten belliydi.

7. DİSK, sadece Greif'e sahip çıkmamakla kalmadı bu direnişi kendisine yönelik bir tehdit olarak gördü. Direnişin başladığı günlere rastlayan DİSK kuruluş yıldönümünde Greif işgalini baş tacı etmek, otobüslerle işçileri kutlamaya getirmek yerine yarım ağızla davette bulundu ve işçiler geldiklerinde kerhen söz vermeyi kabul etti. Bu tutum gecede yaşanan sorunların başlıca sebebiydi.

8. DİSK yönetiminin bu tutumu, sol ve sosyalist güçler içinde Greif'e ya destek verilmemesine ya da kerhen destek verilmesine yol açtı. Devrimci İşçi Partisi ilk günden itibaren Greif'in mücadelesinin kazanması için seferber oldu. İstanbul'un yanı sıra Ankara, Bursa, İzmir ve Antalya'da Greif'le dayanışma komitelerinin kurulmasında aktif rol üstlendi. DİP militanları içinde bulundukları sendikaları sembolik dayanışmaların ötesine geçerek maddi ve manevi olarak direnişe gerçek bir destek sunacak şekilde harekete geçirdi. Bu noktada direnişin zaferi için hiçbir sekter kaygıya düşmeden çabalarını sürdürdü.

9. Greif'te direnişin önderliğinin yaptığı hatalar da oldu. Bunlardan en önemlisi direnişin sınıfa seslenen yönünün TİS taleplerinin arkasında kalmasıydı. Biz, özellikle taşeron konusunda elde edilecek kazanımların başka fabrikalardaki mücadeleyi tetiklemesi açısından önemli olduğunu ve bu nokta üzerinde odaklanmak gerektiğini ısrarla önerdik. Ancak komite kendi taleplerini tüm sınıfı gözeten bir perspektifle esnetmekten kaçındı ve taktik inisiyatifi elinden kaçırdı. İşçiler haklı olarak kaybedecek bir şeyimiz yok, ya istediğimizi verirler ya da fabrika kapanır dedi. Ancak bu haklı söylemin sınıfın başka unsurlarını harekete geçirmesi olanaksızdı. Taşeron işçilerin önemli bir kısmının kadroya geçirilmesi ile birlikte, direnişte geçen günlerin ücretlerinin ödenmesi gibi önemli kazanımlar gündeme geldiğinde bu kazanımların elde edilmesine öncelik tanınmalıydı. İşçinin tüm talepleri yerine gelmese de bu şekilde işgal gibi bir eylemle sektörün en iyi toplu sözleşmesinin imzalanabileceği, üstelik yasadışı gösterilen bir eylemin meşruiyet zemininde kazanım için uygulanabilir bir yöntem olduğu kanıtlanacaktı. Bu konuda gerekli adımların atılmaması sonucunda inisiyatif kaybedildi. Sendika bürokratlarının patronlarla işbirliğinin sonucu olarak Hadımköy'de işgal altındaki fabrikanın dışındaki işyerlerinde kırılmalar yaşandı. Daha sonra bu kırılmalar Hadımköy'e de yansıdı. İnisiyatif kaybedilince patron fabrikayı kapatma yoluna gitti, talepler de en son tazminatların ödenmesi ve patronun şikâyetçi olmamasını istemeye kadar geriledi.

10. Greif direnişi taban inisiyatifine dayanan bir mücadele olarak hem patrona hem de sendikaya karşı mücadele etmek zorunda kaldı. Sendika bürokrasisinin gerici rolü apaçık ortada iken direniş cephesinde yapılanlar ders çıkarılacak hatalar kategorisinde değerlendirilmelidir. Ayrıntıda üzerinde durulabilecek daha pek çok nokta olabilir ancak sonuçta, yaklaşan ekonomik kriz karşısında işçi mücadelesinin geleceği Greif'in sembolü haline gelmiş slogandadır: "İşgal, grev, direniş!"

Devrimci İşçi Partisi kampanya başlatıyor

Taşeron yasaklansın!

Türkiye işçi sınıfının başındaki en büyük belalardan biri taşeron sistemi. Bu sistem işçiyi bölüyor, bugüne kadar kazanılmış bütün haklarını kullanılmaz hale getiriyor, sendikalaşmayı neredeyse olanaksız hale getiriyor, sadece taşeron işçisine değil, kadrolu işçiye de ağır zararlar veriyor. Bu belanın etkilerinin sınırlandırılması, zararlarının hafifletilmesi diye bir şey olamaz. Bu bir "böl ve yönet" sistemidir. Bu yüzden ortadan kaldırılmalıdır. Devrimci İşçi Partisi, Mayıs ayında "Taşeron yasaklansın!" başlıklı bir kampanya başlatıyor.

Türkiye artık bir taşeron cumhuriyeti. Kamudan özel sektöre taşeron çalışma sisteminin girmediği alan kalmadı. Belediyeden güvenliğe, sağlıktan eğitime, tekstile dek bütün sektörlerde taşeronun yaygın bir çalışma biçimi olduğu tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Şimdi, hükümet yeni bir taşeronlaştırma hamlesi yapmakta. Torba yasaya sokulan taşeron maddelerinde, kamuoyuna yansıtılan "taşeron işçiye müjde" gibisinden yaldızlı laflarla gerçeklerin üstü örtülüyor. AKP hükümeti, bütün sektörleri taşeronlaştırmaya çalışıyor. Taşeronun önündeki bütün yasal engeller bir bir kaldırılıyor. İşyerlerinde fiili olarak uygulanan, iş hukukuna uygun olmayan tüm çalışma biçimleri yasal hale getiriliyor.

Burjuvazinin hamlesine karşı sınıfın hamlesi

Taşeron sistemi, işçi sınıfını tam ortadan, kadrolu-taşeron olarak bölüyor. Örgütsüzlüğü dayatıyor. Sadece kadrolu işçilerle ilgilenen sendika bürokrasisi de buna çanak tutuyor. Hükümetin yeni taşeron yasasının getirdiği, taşeronun yaygınlaşması ve hacminin büyütülmesi. Taşeron uygulaması hâkim sınıflar için bu kadar güçlü bir silahken, işçi sınıfı örgütlerinin taşeronlaşmayı sadece ekonomik bir mücadele olarak görmesi son derece yanlıştır.

İşçi sınıfı, taşerona karşı verdiği mücadelede burjuvazinin koyduğu suni sınırlara bütünlüklü bir cevap vermeli. Tüm işçi örgütleri, sendikalar, mavi-beyaz yakalı, taşeron-kadrolu ayırımı yapmadan "taşeron sistemi kaldırılsın, taşeron işçi çalıştırmak yasaklansın" şiarıyla mücadele etmeli.

AKP'nin yalanlarına karşı, taşeron gerçeğini her yerde haykıralım

Taşeron sistemi geleceksizlik ve güvencesizliktir. Kıdem tazminatı fonunda istediğini yapamayan hükümet, torba yasaya soktuğu taşeron düzenlemelerinde, taşeron işçilerin de kıdem tazminatından yararlanacağı yalanını üfürüyor. Halbuki, kadrolu ya da taşeron her işçi kıdem tazminatı hakkına zaten sahip. Bu noktada yasalar da, mahkeme kararları da gayet açık. Ama uygulamada işçiler, haklarını mahkemede aramak zorunda kalıyor. Mahkeme masrafları ve geçen zaman dolayısıyla da yılıyorlar. Yeni düzenleme, bu soruna çözüm getirmeyecek. Çünkü hükümet tek alternatif olarak kıdem tazminatının kaldırılmasını ve bireysel emeklilik sistemi olan fona geçişi dayatıyor.

Taşeron işçilerin ya da gündelikçilerin kısa süreli çalışmalarda sigortalarının yatırılmaması sorununun çözümü adı altında işçi simsarlığını getiriyorlar. Buna göre işçiler özel istihdam bürolarına kaydolacak ve günlük olarak patronlara kiralanacaklar. Böylece sigortalarını özel istihdam bürosu yatıracak ama ayda kaç gün çalışacağınız belli olmadan, alın terinizi hem patrona hem de simsara sömürterek çalışacaksınız diyorlar.

Yine Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in ağzından açıklandığına göre yeni yasa alt işveren-üst işveren tanımını netleştirecek. Kamuoyuna taşeron işçilere kadro müjdesi diye sunulan haberlerin gerçekle ilgisi olmadığı Faruk Çelik tarafından da itiraf edildi. Alt işveren-üst işveren ayrımının netleştirilmesi sadece kamuda muvazaalı işlemler sonucunda idareye yüklenen maliyetleri azaltmayı hedefliyor. Çünkü asıl işlerin taşerona ihale edilmesine karşı açılan davalar işçiler lehinde sonuçlanıyor, işçiler taşeron şirketin değil kamu kurumunun işçileri olarak tescil ediliyor ve işçilerin alacakları ve sosyal hakları da kuruma yükleniyor.

Özel sektörde ise muvazaalı durumların çok ötesinde asıl işin taşeron şirketlere bölünmesi çok yaygın bir uygulama. Taşeron işçi ile kadrolu işçi aynı işi yapıyor. Faruk Çelik'e bakarsanız bu ayrım kalkacakmış. Ancak zaten hali hazırda aynı işi hem taşeron işçisine hem de kadrolu işçiye yaptırmak yasadışı. Bu yasadışı uygulama hükümetin göz yummasıyla yaygın bir şekilde yürütüldüğüne göre çözüm aynı doğrultuda yeni bir yasa çıkarmak değil, işletmelerin sıkı bir denetime tabi tutulmasıdır. Ancak bu konuda hükümetin ve Çalışma Bakanlığı'nın yapmadıkları, bundan sonra da yapmayacaklarının teminatıdır.

Tek çözüm taşeronun yasaklanması

Taşeron uygulaması kamuda da özelde de tek bir anlam taşır: işçilerin bölünmesi, toplu pazarlık gücünün elinden alınması ve böylece kadrolu taşeron ayırmaksızın tüm çalışanların ücretlerinin ve sosyal haklarının aşağı doğru çekilmesi. Taşeron sistemi zaten patronlara işçilerin mevcut yasal haklarını fiilen gasp etme olanağı vermek için var. Bu noktada denetimi devletten beklemek de boşuna. Çünkü hem hükümet patronların hükümeti, hem de yetkilileri yedirip içirme konusunda patronlar işçilerden çok daha geniş mali olanaklara sahip. Sürüp giden mahkemelere patronların dayanması daha kolay, işçiler ise geçen zamanı ailevi ve maddi sorunlarla boğuşarak yaşıyor. Tüm bunlar işçi sınıfı için tek geçer yol olarak taşeronun yasaklanması için mücadele etmeyi öne çıkarıyor. Taşeron çalıştırmanın yasaklanması için güçlerimizi birleştirelim. Tüm işçilere güvenceli kadro, insanca çalışma koşulları ve yeterli ücret için mücadele edelim!

Yılmaz Tan

Dünya ekonomisinin "motoru" da tekliyor!

Tayvanlı Yue Yuen Holding'in sahibi olduğu ve Çin'in güneyindeki Dongguan şehrinde bulunan bir fabrika, Adidas, Nike ve New Balance gibi birçok markanın ayakkabılarını üretiyor. İşte Çin'de ülkenin en büyük fabrikalarından biri olan bu fabrikada 50 bine yakın işçi Nisan ayından itibaren grev yapıyor. Habere göre Çin'de uzun yıllardan sonra özel sektörde gerçekleşen en büyük grevin ardından, işçilerin çoğu işe dönmüş, 10 bine yakın işçiyse greve devam ediyormuş (*Der Spiegel*, 24.04.2014). Bu dünyanın herhangi bir yerinde rastlanacak sıradan bir haber değil. Hem işçilerin de yıllardır maruz kaldıkları aşırı sömürü koşullarına artık isyan etme noktasına geldiklerini hem de Çin ekonomisinde de işlerin artık yolunda gitmediğini yansıtan kanımızca çarpıcı bir gelişme.

Dünyanın en büyük ikinci ekonomisi Çin'de büyüme hızı 2013 yılında yüzde 7.6 olarak gerçekleşti. Bu son 14 yılda Çin'in kaydettiği en düşük büyüme hızı. Çin'in dikkat çekici büyüme dinamiği devlet bankalarından genişlemeye ve ihracat yapmaya yönelik güçlü saikleri olan özel şirketlere düşük faizli kredi akışına dayanıyordu. Çin bankaları, özellikle de dört büyük devlet bankası, 2008 küresel krizini izleyen yıllarda büyüme hızını yüksek tutabilmek amacıyla rekor miktarlarda kredi dağıtmıştı. Şimdi ekonomi bir yandan çeşitli sektörlerde fazla kapasite baskısı altında öte yandan yüksek borç batağı içinde bulunuyor. Çin'de özel sektör firmalarının borçluluk düzeyinin ülkenin milli gelirine oranı yüzde 140'ı (karşılaştırmak bakımından bu oran Almanya'da yüzde 43!) geçmiş durumda (*manager magazin*, 13.04.2014). Ayrıca genellikle daha küçük ölçekli fabrikalardaki faaliyeti izleyen yeni bir rapor, Çin'de imalat sanayinin küçülmeye devam ettiğini gösteriyor (*Dünya*, 24.03.2014). Her ne kadar Çin bankacılık sisteminin bir kısmı fiili olarak iflas etmiş durumda olsa da Çin merkez bankasının büyük çaplı müdahaleleri nedeniyle henüz bir çöküş yaşanmamış durumda. Yine de son dönem Çin ekonomisinde yaşanan belirtiler bize şunu söylüyor: Çin ekonomisi 2008 yılında ABD ve Avrupa'da gördüğümüze oldukça benzer bir durgunluğa doğru ilerliyor.

Çin'de ekonomik büyümede gözlenen yavaşlama, mali piyasalarda son dönemlerde ortaya çıkan gerginlik belirtileri ile birleşince, kapitalizmin üçüncü büyük depresyonunun üçüncü dalgası olarak değerlendirilebilir. 2007/2008'de yeniden derinleşen depresyon eğiliminin ilk dalgasını finans merkezlerindeki çöküş, ikincisini ise Euro Bölgesi krizi oluşturmuştu. Şimdi dünya ekonomisi yeni bir evreye giriyor; özellikle Türkiye'nin de içinde yer aldığı "yükselen piyasaları" sarsacak bir Asya krizi olasılığı azımsanmayacak düzeyde. Üstelik 1997/1998 Asya krizinin dünya ekonomisi üzerindeki etkileri çok daha sınırlıydı. Oysa şimdi durum oldukça farklı. Çin mali sisteminin büyüklüğü ve ileri kapitalist ülkelerle girilmiş olan iktisadi ilişkilerin derinliği, sorunu aynı zamanda küresel bir boyuta taşıyacak nitelikte. Çünkü "yükselen piyasaların", son beş sene içinde dünya ekonomisinin büyümesindeki payının yüzde 75 olduğu, bunun büyük payının ise Çin ekonomisinden kaynaklandığı tahmin ediliyor. Dolayısıyla böylesi bir kriz dalgasının dünya kapitalizminin mali sistemi üzerindeki etkileri korkunç boyutlarda olabilir.

Uzunca yıllar Batı burjuva basını Çin'i uyuyan deve benzetti ve Napolyon'un şu sözüne yer verdi: ''Bırakın uyusun, zira uyandığında bu dev dünyayı sarsacaktır.'' Şimdi karşı karşıya kaldığımız olasılık şu: Çin dünyayı sarsacak, ya ekonomisi çökerek ya da işçi sınıfı uyanarak sarsacak.

DİP 1 Mayıs meydanlarında haykırdı:

“İşçinin yumruğu ine

Devrimci İşçi Partisi, sınıf politikasını toplumda temel yörünge haline getirmek gerektiğini ancak o zaman AKP’siyle cemaatiyle CHP’si MHP’siyle bütün burjuva güçlerin gönderilebileceğini, eşit ve özgür bir toplumun ancak işçi sınıfının elleriyle kurulabileceğini vurguladı. Bu ihtiyacının ilk adımının 1 Mayıs’ta atılması çağrısını yaptı. Ve bu doğrultuda bulunduğu her yerde “İşçinin yumruğu inecek! Hepsi Gidecek!” şiarını 1 Mayıs Meydanlarına taşıdı, işçi sınıfı ve emekçilerin kızıl bayrağını, sosyalizmin simgesi orak çekici en yukarıda tuttu.

Kadıköy değil Taksim, uzlaşma değil direniş

1 Mayıs 2014’e bir kez daha Taksim’in yasaklanması ve bu yasağa karşı direniş damgasını vurdu. AKP hükümetinin görünürdeki 1 Mayıs’ı yasaklama gerekçelerinin hepsinin boş ve konuyu saptırmaya yönelik olduğu 1 Mayıs günü ortaya çıktı.

AKP hükümeti, Taksim’de yapılacak bir gösterinin hayatı felç edeceğini söyledi. Ancak hayatı felç eden kendisi oldu. Metrobüsler çalışmadı, vapur seferleri iptal edildi. Mecidiyeköy’den başlayarak sokak sokak kurulan barikatlarla insanlar ne evlerine gidebildi ne de evlerinden çıkabildi. 1 Mayıs’ta çalışmak zorunda kalan işçiler abluka altındaki işyerlerine ulaşamadı. Hatta İstanbul’daki fiili OHAL, Kadıköy’de Türk-İş’in hükümetin izniyle düzenlediği mitinge katılmak isteyenleri bile engelledi.

AKP hükümeti, Taksim’de düzenlenecek 1 Mayıs’ın esnafı zor durumda bırakacağını söyledi. Polisin kimyasal silah, su ve cop marifetiyle insansızlaştırdığı Taksim ve çevresinde gün boyunca esnaf ya kepenk açmadı ya da tüm gün sinek avladı.

AKP hükümeti, Taksim’de düzenlenecek mitingin turizmi olumsuz etkileyeceğini iddia etti. 1 Mayıs günü satranç turnuvası için şehre gelen gençlerin otellerine ulaşamayışı, turistlerin abluka dolayısıyla yaşadığı şaşkınlık, tur otobüslerinin otellere gidememesi, pasaportunu yanına almama gafleti gösteren turistin yediği dayak ve turizmi mahveden pek çok olaydan hiçbirisinin sorumlusu 1 Mayıs’ı kutlamak isteyenler değildi.

AKP hükümeti, Taksim’de 1 Mayıs 1977’de hayatını kaybedenlerin anılmasına müsaade edeceğini, hatta bunun yapılmasını çok önemli bulduklarını söyledi. Oysa bariyerler arkasında Türk-İş ve Hak-İş’li onlarca sendika bürokratının Atatürk heykeline bırakıp kaçtığı çelenklerin görüntüsü şehitlerin anılması değil adeta onların anısına hakaretti.

AKP hükümeti, 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasının işçilerin taleplerini meydan tartışmasının gerisinde bırakacağını iddia etti. Kastettikleri tabii ki 1 Mayıs’ta Kadıköy’de Erdoğan’a yakınlığı ile bilinen Türk-İş Genel Başkanı Ergun Atalay’ın AKP’nin hazırladığı taşeron taslağını öven konuşmasıydı. Bugüne kadar mezarda emeklilik, sendikasızlaştırma yasaları, grev yasakları, özelleştirmelerle işçi sınıfının haklarına sürekli saldıran AKP’nin el altından övüldüğü Kadıköy, 1 Mayıs’ının karşısında Taksim işçi sınıfının direnişinin merkeziydi.

Bazıları, Taksim yolunda kaç işçi olduğunu sayıyor. İstanbul Valiliği, gözaltına alınanların sadece 29’unun işçi olmasından dem vuruyor. Tabii ki gözaltına alınan onlarca kamu emekçisini ve işsiz işçiyi saymıyorlar. Ama mesele bu değil. İşçiler, kamu emekçileri elbette ki yasal bir mitingde olduğu kadar kalabalık olmasa da yine de Beşiktaş’ta, Şişli’de, Okmeydanı’ndaydı. Ayrıca Taksim’in tüm işçi sınıfının gönlünde yattığı, Kadıköy dahil olmak üzere tüm 1 Mayıs meydanlarında işçilerin “her yer Taksim her direniş” sloganlarından bellidir.

Dahası Faruk Çelik, 1 Mayıs’ın ardından yaptığı konuşmada rafa kaldırılan kıdem tazminatının fona aktarılması meselesinin tekrar gündeme alınması gerektiğini söylemiştir. Kıdem tazminatının kaldırılması genel grev ve genel direniş sebebidir. Yani işçi sınıfı için gelecek günler, Kadıköylere, Kayserilere değil Taksimlere gebedir. Yatağan işçisi, Tavşanlı işçisi, Greif işçisinin yürüdüğü yol Kadıköy’ün değil Taksim’in yoludur.

AKP’nin Taksim’i ve gelecek seneden itibaren Kadıköy’ü de yasaklama telaşı bundandır. Hakkını arayan değil dilencilik yapan işçi istiyorlar. Direnen değil abluka altında el pençe divan durup çelenk bırakan sendikadan yanalar. Taksim direnişi bir kez daha AKP’nin bu amaçlarına ulaşmasının son derece zor olacağını göstermiştir. Ayrıca AKP’nin Taksim’i yasaklamakta kullandığı gerekçelerin hepsinin yalan olduğu da apaçık ortaya dökülmüştür. AKP, Taksim’e kimseyi sokmadığı için kendini muzaffer ilan etse de Gezi ile başlayan halk isyanı bu tür böbürlenmelerin boş olduğunun kanıtıdır. AKP hükümeti geçtiğimiz yıl 1 Mayıs’ta kimseyi almadığı Taksim’e 31 Mayıs’tan sonra iki hafta boyunca girememiş ve iktidarı boyunca en ciddi siyasi sarsıntıya uğramıştı.

İşçiler huzursuz. Belki DİSK ve KESK yöneticilerinin de çok büyük bir prestiji yok ama Türk-İş ve Hak-İş’in bürokratlarını en iyi tanıyanlar da bu sendikalara üye olan işçiler. Bursa’da Bosch işçilerinin Türk-Metal’e, Kardemir’de, İsdemir’de işçilerin Çelik-İş’e nasıl başkaldırdığı ortada. Ekonomik kriz dinamikleri ile işten çıkarmalar başladı bile. Bu çıkarmalar arttıkça işçiler bürokratları da önlerine katıp yürüyeceklerdir. İşte o zaman AKP’nin korktuğu oluyor demektir. Emin olun o zaman her yer Kadıköy değil Taksim olacaktır.

Adana

Adana son yılların hemen hemen en kalabalık 1 Mayıs’ına sahne oldu. Yürüyüş esnasında kitle yaklaşık 20-25 bin kişiye ulaştı. Birçok kentte olduğu gibi Adana’da da halk isyanı ve son şehidimiz Berkin Elvan’ın katlinin yarattığı öfke 1 Mayıs meydanına taşınmış oldu. Alanda en güçlü şekilde atılan sloganların özellikle Berkin Elvan başta olmak üzere isyan şehitleri ile ilgili olması da bunun bir diğer gösterisiydi. Miting 1 Mayıs ve işçi sınıfı şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından tertip komitesinin mesajının Türkçe, Kürtçe, Arapça ve İngilizce olarak okunması ile başladı. Kitle sahne alan müzik grubunun şarkı ve marşlarıyla coşkuyla halaya durdu.

Daha çok genç emekçilerin oluşturduğu DİP korteji ise canlı sloganları ile alandaki yerini aldı. Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs’ın hemen öncesinde yitirdiğimiz Nail Satlıgan ve 10 Ağustos’ta aramızdan ayrılalı 5 yıl geçmiş olacak Ali Dehri yoldaşlarımızı da diğer isyan ve devrim şehitleri ile birlikte anmış, Çukurovalı emekçi kitlelere hatırlatmış olduk.

Ankara

2013 Türkiye’de isyanın yılı oldu, başkent Ankara da hem ODTÜ hem Tuzluçayır’ın uzun soluklu mücadele süreci ile bir isyan kenti haline geldi. Bu sıra dışı yılın ardından gelen 1 Mayıs ise son derece sıradan oldu. Emekçiler 1 Mayıs gösterisini KESK, DİSK, TMMOB, ve TTB’nin inisiyatifi ile her yıl olduğu gibi Gar’dan Sıhhiye’ye yürüyerek meydanda düzenledikleri miting ile gerçekleştirdiler. Devrimci İşçi Partisi de işçi sınıfının gücünü topladığı gösteriye kendi pankart, bayrak ve sloganlarıyla katıldı.

İsyan şehitlerine sözümüzün sosyalist dünya devrimi olduğunu haykırdı. İşçinin yumruğu indiğinde tüm kan emicilerin defolup gideceğini emekçilere ve gençliğe hatırlattı. Biz Yüzde 99’uz Platformu da yürüyüş esnasında “Tekel, Greif, Yatağan İsyanı Emekle Büyütelim” pankartı açtı. DİP üyeleri ayrıca Sıhhiye mitinginin ardından Kızılay’daki eyleme katıldılar. Polis şiddeti karşısında sürdürülemeyen eylem akşam saatlerinde sonlandı.

Ankara’da Kızılay Meydanı’na işçi sınıfının damgasını vuracağı, Taksim’in yanına eklenen, kitlesel ve militan bir 1 Mayıs eylemi isyan yılının ardından önümüzdeki dönemin mücadelelerine güç katabilirdi.

Buradan çıkarılacak ders, gelecek yıllarda şehrin kalbinin attığı yer olan Kızılay’ı zapt edecek bir çalışmanın işçi sınıfı ve gençlik içinde erkenden örülmeye çalışılması olmalıdır.

Antalya

Antalya’da 2014 1 M
TMMOB’un çağrısıyla d
tilerin katılımıyla yıllar s
Meydanı’nda yapıldı. Yürü
Aydın Kanza Parkı, halay
yerine dönüştü.

Devrimci İşçi Partis
Taksim’de devam eden p
ve devrimcilerin direnişine
yer Taksim, her yer direni
vüşene selam” sloganları a
yanı sırasında hayatını kay
rimci İşçi Partisi kortejind
olduğu bayraklarla anıldı.

Ajitasyonlarla işçi cina
“İşçi ölümleri sermayenin
Devrimci İşçi Partili Lis
Liselileri Örgüt-Lenin” pa
dılar ve sık sık “İşçi, lisel
sloganı attılar.

Kortejlerin Cumhuriyet
landıktan sonra devrim şeh
yapıldı ve 1 Mayıs marşı
yapılan konuşmalar ve da
zik grubunun eşliğinde çel

Bursa

Bursa’da Atatürk Stady
kortejler oluşturarak slogan
nı’ndaki miting alanına do
Devrimci İşçi Partisi’n
Mayıs’ta “Yolsuzluğun ç
saat işgünü, herkese iş”, “
“İşçinin kıdemi genel grev
reniş”, “Yaşasın sınıf mü
sürekli devrim”, “İşçiyiz-
cüyüz”, “Dipten gelen dalg
“Marx-Lenin-Troçki, yaşa
rimi”, “Yaşasın Dördünc
ABD’si, İsrail’i, AKP’si,
gitsin”, “Çözüm işçi-emek
lar atıldı.

Kent meydanındaki m
sonra yapılan Moğollar k
son buldu.

ecek! Hepsi gidecek!”

Mayıs’ı KESK, DİSK ve erneklerin ve siyasi par-sonra ilk kez Cumhuriyet üyüş için kitlenin buluştuğu lar ve sloganlarla bayram

i de yürüyüş boyunca olis şiddetine, emekçilerin e vurgu yaptı, sık sık “Her ş”, “Taksim’de düşene dö-ıldı. Aynı zamanda halk is-beden şehitlerimiz de Dev-e sloganlar ve resimlerinin

ayetlerine de değinildi ve eseri” sloganı atıldı.
seliler de “Dünyanın Bütün nkartı ile 1 Mayıs’a katıl-i el ele sosyalist devrime”

Meydanı’na girişi tamam-nitleri anısına saygı duruşu okundu. Miting kürsüden aha sonra sahne alan mü-kilen halaylarla son buldu.

umu önünde toplanan kitle nlar eşliğinde Kent Meyda-ğru yürüdü.
in Bursa’da katıldığı ilk 1 özümü kamulaştırma”, “6 Bankalar işçi denetimine”, sebebi”, “İşgal, grev, di-cadelemiz”, “Zafere kadar güçlüyüz-devrimlerde ön-ayız, son kavgaya hazırız”, ısın sosyalist dünya dev-i Enternasyonal”, “AB’si, CHP’si, MHP’si... Hepsi kçi hükümeti” gibi slogan-

iting alanına yüründükten onseri ile 1 Mayıs mitingi

Çorlu

Bu yıl uzun bir aradan sonra ilk kez Çorlu’da 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirildi. Sendikalar, meslek örgütleri ve siyasi partilerin katıldığı 1 Mayıs kutlamasında Devrimci İşçi Partisi de Çorlu’da ilk kez bir mitingde işçi ve emekçilerle buluşmuş oldu. Asri Mezarlığı’nın önünden Cumhuriyet Meydanı’na kadar yürüdükten sonra 1 Mayıs 1977’de Taksim’de şehit olanlar, isyan şehitleri ve diğer bütün devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Arkasından sloganlar ve konser eşliğinde devam eden kutlamalarda Çorlu’da bir süredir örgütlenme çabası içinde olan partimiz taşeron çalışmanın ve işten atmanın yasaklanması gibi talepler ile ilgi odağı oldu. Mitingde Taksim’de polis şiddetine ve terörüne karşı “ Diren Taksim, Çorlu Seninle” sloganları atıldı. “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganlarıyla kutlama sona erdi.

İstanbul

İstanbul’da 1 Mayıs Meydanı Taksim’e yürümek isteyen işçilere, emekçilere ve devrimcilere, burjuva devletinin polisi sert bir şekilde saldırdı. Şişli’den Beşiktaş’a tüm sokaklar 1 Mayıs alanı oldu. Darp edilerek gözaltına alınan yüzlerce kişinin yanı sıra, gaz fişeği ve plastik mermi sonucu doksana yakın direnişçi yaralandı.

Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfının bağımsız politikasını ve iradesini yansıtan “işçinin yumruğu inecek, hepsi gidecek” pankartıyla Abbasağa Parkı’nda Barbaros Caddesi’ne doğru parktaki kitleyle birlikte Beşiktaş mevkiinden Taksime doğru sabahın erken saatlerinde yürümeye başladı. Abbasağa Parkı’ndan Barbaros’a doğru ara sokaklarda kitlenin önü kesildi, polis kitleye toma ve biber gazıyla saldırdı. Abbasağa Parkı’nda toplanan diğer devrimcilerle birlikte polis saldırısına karşılık verildi. Orak-çekicimiz en önde kızıl bayraklarımızla işçi sınıfının devrimci sloganlarını haykırdık. Bir tarafta emekçi halkın öncüleri diğer tarafta ise burjuvazinin aygıtının hizmetkarları karşılaştı.

Bir süre Abbasağa ile Barbaros arasında çatışmalar devam ettikten sonra direnişin karşısında polis Barbaros Caddesi’nden geriye çekilince binlerce direnişçi Barbaros Caddesi’ne akın etti.

Beşiktaş Meydanı’na barikat kuran polise karşı DİP’liler olarak “zafere kadar sürekli devrim, yaşasın/biji 1 Mayıs/Gulan, yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganlarıyla karşılık verdik. Komünizmin sembolü ve DİP’in de amblemi olan orak çekiç tüm bu mücadelelerde en öndeydi. Tomaların, gazların karşısında hep en yukarıdaydı.

Barbaros Caddesinde kitle bir süre yürüdükten sonra polis saldırısı yoğun kimyasal gaz saldırısı eşliğinde başladı. Kitle, heykel ve Abbasağa Parkı’na doğru geri çekildi. Polisin gözaltı yapmak için çok yönlü bir kuşatma çabası içine girdiği saatlerde yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Taksim’i işçiye kapatma kararı alan AKP hükümeti bir kez daha 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamakta kararlı on binlerin direnişiyle karşılaştı. Biz bu direnişin göründüğünden çok daha büyük bir anlamı olduğunu geçtiğimiz yıldan biliyoruz. 1 Mayıs’tan Gezi’ye oradan halk isyanına ulaşan sürecin de gösterdiği gibi AKP hükümetinin şiddetin dozunu arttırması kendi zayıflığıdır. Temel hak ve özgürlüklerini ne pahasına olursa olsun savunan halkların direnişi ise gelecek güzel günlerin yegâne dayanağıdır.

İzmir

2014 1 Mayıs’ı İzmir’de sendikalar ve siyasi yapıların katılımıyla Gündoğdu Meydanı’nda gerçekleştirildi. Basmane Meydanı’nda toplanarak Gündoğdu Meydanı’na yürüyen DİP, meydanda İzmir Büyükşehir Belediyesi’nde yoğun şekilde uygulanan taşeron çalışmaya karşı mücadele vurgusunun öne çıkarıldığı Belediye Emekçisinin Sesi bülteni ile belediye işçilerine yönelik yoğun bir faaliyet yürüttü.

Yürüyüş boyunca Devrimci İşçi Partisi kortejinde İstanbul’da 1 Mayıs’ı Taksim’de düzenleme mücadelesinin bir sınıf mücadelesi olduğu vurgulandı.

DİP korteji “isyan şehitleri ölümsüzdür”, “halkın isyanı sandıklarından büyük”, “işçinin yumruğu inecek hepsi gidecek”, “yolsuzluğun çözümü kamulaştırma”, “Kürtlerle barış ABD’yle savaş”, “yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “çözüm Ortadoğu Sosyalist Federasyonu”, “Marx, Lenin, Trotskiy! Yaşasın sosyalist dünya devrimi”, “zafere kadar sürekli devrim”, “yaşasın partimiz 4. Enternasyonal” gibi sloganları coşkulu bir şekilde atarak yürüyüşte yerini aldı.

Meydanda yapılan kısa konuşmaların ardından müzik dinletisi bir yerde kesilerek, kürsüden DİSK Ege bölge temsilcisi tarafından Taksim’e çıkmaya çalışan emekçilere karşı yapılan polis müdahalesini protesto için AKP Konak ilçe binasının bulunduğu Basmane Meydanı’na yürüme çağrısı yapıldı. Basmane Meydanı yakınındaki Şifa Hastanesi önünde önü tomalar tarafından kesilen kitle oturma eylemi yapmaya başladı.

Yarım saat olarak planlanan oturma eyleminin yarısında polis müdahalesi başladı. Tomalarla yoğun şekilde suya ve gaza maruz kalan eylemcilerden 28’i gözaltına alındı.

Manisa

Manisa’da 1 Mayıs, Manisa Emek ve Demokrasi Platformunun çağrısı ile kutlandı. Oldukça coşkulu geçen 1 Mayıs’a bine yakın emekçi katıldı.

Manisa Lisesi önünde toplanan emekçiler buradan Manolya Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık “Her yer Taksim her yer direniş!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Standart işçisi yalnız değildir!”, “Gezi şehitleri ölümsüzdür!”, “Faşizme karşı omuz omuza” gibi sloganlar atıldı. Emekçiler Manolya Meydanı’nda toplandıktan sonra KESK dönem sözcüsü tarafından basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında AKP’nin emekçilere yönelik uyguladığı baskıya, özelleştirmelere, taşeron zulmüne, esnek çalışmaya karşı verilen mücadeleye değinildi. İşçi sınıfının talepleri dile getirildi. 1 Mayıs’ta Taksim’e konulan yasak kınandı. Basın açıklamasının ardından halaylarla eylem sona erdi.

Bu yılki 1 Mayıs, sendika üyesi oldukları için işten atılan ve bir yıla yakın süredir direnen Standart Profil işçilerinin direnişini merkeze aldı. Bu nedenle kortejin en önünde Petrol İş sendikasında örgütlenen Standart Profil işçileri yürüdü.

Levent Dölek

1 Mayıs'ta liberal tutum

Türkiye'de sol liberalizm genelde, işçi sınıfını küçümseme ve burjuva demokratlığı ile kendini göstermiştir. Liberalizmi işçicilik ve sendikalizmle istisnai biçimde birleştirme başarısı ise Marksist Tutum (MT) çevresi ve Uidder'e ait.

1 Mayıs'ta AKP hükümetinin Taksim yasağına direnmekten imtina eden bizim bildiğimiz yegane sosyalist örgüt olduğu için Marksist Tutum'u ve Uidder'i değerlendirme ihtiyacı hissediyoruz (Son dönemde dümeni AKP'ye doğru kırıp adeta Taksim'e savaş açan İşçi Partisi'ni saymıyor, 1 Mayıs'ta meydanlara değil sanallara çağrı yapıp internet üzerinden çevrimiçi 1 Mayıs kutlayan –şaka değil bunu yaptılar!- Toplumsal Eşitlik çevresini ise ciddiye almıyoruz.). Marksist Tutum'un ve Uidder'in 1 Mayıs'ta Taksim'de olmaması ve Gebze'de geçit töreni yapmasını korkaklık, pasifizm vb. kavramlarla açıklamak kolaycılık olur. Durum çok daha vahimdir. Temeli siyasidir ve bu temeli anlamak, kendisini Marksist olarak tanımlayan, Lenin ve Trotskiy'i referans olarak kabul eden bir hareketin gerçek yüzünü görmek için önemlidir.

İşçici bir siyaset benimseyen MT, Taksim'in ancak işçi sınıfının örgütlü gücüyle alınabileceğini söylüyor. DİSK ve KESK'e önemli ve bizim de pek çok düzeyde paylaşabileceğimiz eleştiriler sıralıyor ve sınıf mücadelesinin değişik veçhelerinde çuvallayanların Taksim üzerinden solculuk taslamalarını da lafazanlık olarak tanımlıyor. Ama sorun şu ki MT ve Uidder karşılığında dişe dokunur hiçbir şey önermiyor. Çünkü MT'nin 1 Mayıs'a ilişkin değerlendirmesinde sendikal hareketin CHP'nin kuyruğuna takılması ve AKP'nin baskıcı olması dışında hiçbir siyasi tespit yok.

MT'nin işin içine hükümeti de katarak yaptığı tek tespit şöyle: "işçi sınıfının güçlü, örgütlü ve kitlesel mücadelesi yükseltilebilmiş olsaydı, hiç kuşkumuz yok ki AKP hükümeti böylesine saldırgan bir tutum takınma ahmaklığı sergilese bile bambaşka sonuçlarla karşılaşırdı. O zaman Taksim yasağı da fiilen aşılıp, Erdoğan ve adamlarına ettikleri o laflar güzelce yutturulurdu."

DİP de buna benzer şeyler söylemiyor mu? Mesela Gezi sürecinde AKM'ye dev bir "sendikalar göreve genel greve" pankartı asmıştık. 1 Mayıs'a "işçinin yumruğu inecek hepsi gidecek" diye çıktık. Evet ama MT, Gezi ile başlayan halk isyanını "küçük burjuva" diye yererken biz "halk isyanını emekle büyütelim" dedik ve AKP hükümetini devirmenin yolunun buradan geçtiğini haykırdık. Meydanlarda, barikatlarda, mahkemelerde ve evet fabrikalarda... MT'nin ufku ise Taksim yasağının fiilen kalkması ve Erdoğan'a laflarını yedirmekle sınırlı. Bu ufuk daralmasının sebebi de işte başta tespitini yaptığımız işçicilik, sendikalizm ve liberalizm harmanı.

MT ve Uidder Gebze'de 1 Mayıs'ı kutlarken ana sloganlarını "ücretler yükseltilsin, iş saatleri kısaltılsın" olarak belirlemişler. Bu talepleri biz de ileri süreriz. Ama Uidder'in sloganları bu ve benzeri sendikal sloganlardan ibaret. Sanki yürüyüş Türkiye'de değil de Fransa'da ya da Hollanda'da yapılıyor. İşçi düşmanı politikaları uygulayan AKP hükümetine dair bırakın bir sloganı, eleştiri bile yok! Ne pankartlarda ne de Uidder temsilcisinin 1 Mayıs konuşmasında. Bir proleter hareketi olmasa da tüm şehitleri işçi ya da işçi çocuğu olan bir halk isyanına saygıdan kaynaklanan bir anma, bir değinme bile yok! Unuttular mı? Ne yazık ki hayır!

Liberalizm burada devreye giriyor. MT ve Uidder Türkiye siyasetini bürokrasi ve sivil toplumun mücadelesi olarak gören sol liberal teorinin ağır etkisi altındadır. Öyle ki çok nadiren Türkiye'deki siyasi gelişmelere ilişkin tutum alması gerektiğinde Marksist sınıf analizi yerine, vesayetçi sistem, statükocu cephe gibi Nagehan Alçı terminolojisine başvurmaktan utanmazlar. Dolayısıyla AB'ye hayır demezler, özelleştirmeye karşı çıkmazlar, Türkiye'de AKP'nin bile överken ihtiyatla yaklaştığı Anayasa değişikliklerini "demokratik haklar içeren anayasal reform" olarak tanımlayıp 12 Eylül referandumunda "evet" demişlerdir. (Yetmez ama evet bile değil, evet!) DİP, Taksim'i, AKP hükümetinin yaklaşan kriz sürecinde tüm faturayı işçi sınıfının üstüne yığacak bir merkez olarak konsolide olmasına karşı siyasi bir direniş olarak görmektedir. MT ve Uidder'in ise böyle bir derdi yoktur.

MT ve Uidder'i Taksim'den ve AKP'ye ilişmekten uzak tutan da esas olarak bu liberal tutum olmuştur.

İTÜ Maden Fakültesi'nde taşerona karşı mücadele

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Maden Mühendisliği Fakültesi'nde üçüncü gününü sürdürmekte olan işgalde ileri sürülen bazı taleplerin karşılanması ile birlikte taşeronlaştırmaya karşı mücadele işgalin merkezine oturmuş bulunuyor. İşgalci öğrenciler, bir dizi başka talebin yanı sıra bundan böyle İTÜ'ye taşeron girmemesi konusunda bir taahhüdü işgalin kaldırılmasının temel koşullarından biri olarak öne sürmüşlerdi. Bu talebin anlamı elbette çok büyük: Soma katliamının Türkiye'nin gündeminin merkezine yerleştirdiği konu hiç kuşkusuz işçi sınıfının haklarının, mevzilerinin ve kazanımlarının 1980'den bu yana, ama özellikle de 10 yılı aşkın süredir başta olan Tayyip Erdoğan hükümetleri döneminde tırpanlanmış olması. Bunlar arasında iş cinayetleri açısından en önemlileri ise özelleştirme, işçi sağlığı ve iş güvenliğindeki büyük gevşeme, ücretsiz ve isteğe aykırı fazla mesai gerçeği ve taşeronlaştırma sayılabilir. İşte İTÜ öğrencisi, bunlar arasında İTÜ'de en büyük sorun olarak öne çıkan taşeronlaştırma konusunu toplumun gündemine taşıyor.

İTÜ öğrencisini bu inisiyatifi alma konusunda harekete geçiren İTÜ'nün ve özellikle de Maden Fakültesi'nin "iş âlemi" ile, yani kapitalistlerle işbirliğinde en ileri gitmiş yüksek öğretim kurumlarından biri olması. Bilim insanı kisvesinde kapitalistlerin ve AKP hükümetinin aklayıcısı rolüne soyunan bir profesörün insanlık adına utandırıcı açıklaması, koskoca bir sistemin kapağını açtı, kirli ilişkileri herkesin görmesini sağladı. Orhan Kural adlı, İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Maden Fakültesi'nde görevli, profesör ünvanına sahip biri, karbon monoksitten ölümün "tatlı ölüm" olduğunu söyleyerek, sayısı resmi açıklamalarda bile 300'e ulaşmış olan işçinin ölümünü sıradanlaştırmaya, hatta "güzelleştirme"ye çalıştı. İTÜ öğrencileri ve bazı öğretim üyeleri, bunun üzerine dün fakülte binasını işgal ederek bu konudaki taleplerini ileri sürdüler.

Ortaya çıkan en önemli gerçek şuydu: İTÜ Maden Fakültesi, akademik kurulunda maden kapitalistlerine yer veriyordu. Bu kapitalistlerin arasında, Soma katliamının baş aktörlerinden olan Soma Holding yönetim kurulu başkanı Alp Gürkan da vardı. Alp Gürkan daha iki hafta önce İTÜ'de bir seminer vermişti. Bu seminerde öğrencilere kitlesel katliam tekniklerini anlatıp anlatmadığı bilinmiyor!

Ünvanı profesör olan Orhan Kural'ın "tatlı ölüm" açıklamasını bu durumda insani bir hata olarak görmek mümkün değildi. Orhan Kural belli ki fakültenin maden kapitalistleri ile kurduğu yakın ilişkiler çerçevesinde birtakım "tatlı gelir" kaynakları elde ediyordu. Bu yüzden bilimin simgesi olan profesör ünvanını kullanarak onlara yaranmak amacıyla toplumda, özellikle de işçi sınıfı içinde Soma katliamına yönelen tepkileri yumuşatmak için bir "tatlı masal" uydurmaya karar vermişti. Özetle, bütün ilişkiler kirlenmişti. İşte işgal eylemi bu pisliği İTÜ'den söküp atmak, camları açıp içeri temiz hava doldurmak, kısacası bir "bahar temizliği" gerçekleştirmek için yapılmıştı.

İşgali düzenleyenlerin dört tane ana talebi var:

(1) Profesör ünvanını taşıyan Orhan Kural adlı kişinin derhal istifa etmesi ve Soma'da işçi katliamında can veren işçilerin yakınlarından özür dilemesi. (2) Alp Gürkan denen katilin Maden Fakültesi akademik kurulundan çıkarılması ve İTÜ'den def olması. (3) İTÜ'nün kapitalistlerin tamamıyla ilişkilerini koparması. (4) İTÜ'ye taşeron girmemesi.

Bu talepler arasından en önemlisi, hiç kuşku yok sonuncusudur. Unutulmamalı ki, Soma madencilerinin ölümü münferit, kendi başına bir olay değildir. Otuz küsur yıldır işçi sınıfına bütün hükümetler tarafından yöneltilmiş olan piyasacı, özel mülkiyet taraftarı taarruzun bir sonucudur. Özelleştirmenin, iş sağlığı ve işçi güvenliğinin önemsizleştirilmesinin, insanlık dışı fazla mesai "esnekliği"nin, nihayet taşeronlaştırmanın ürünüdür. Tehlike farklı biçimlerde bütün işçi sınıfı için geçerlidir. Dolayısıyla bu uygulamalara karşı sadece maden sektöründe değil, her alanda mücadele edilmelidir. İşte "İTÜ'ye taşeron girmesin!" talebi bunun la ilgilidir.

Maden Fakültesi dekanlığı ilk iki talebi kabul ettiklerini açıklamış bulunuyor. Alp Gürkan Akademik Kurul'dan çıkarılacaktır. Orhan Kural ise özür dilemiştir. Bu taleplerin kabulü "İTÜ'ye taşeron girmemesi" talebini daha da önemli hale getiriyor.

İTÜ işgali işçi sınıfının haklarının ayaklar altına alınmasına karşı verilmesi gereken mücadelenin gereğini yerine getiriyor. Bütün üniversitelerin yoluna ışık tutması mümkün olan çok önemli bir olaydır.

18 Mayıs 2014

Gençlik mücadelesi

İşçilerle omuz omuza, 1 Mayıs'ta sokaktaydık

Gezi Parkı eylemleriyle başlayan ve ardından tüm ülkeye yayılan halk isyanının yıl dönümü sayabileceğimiz 31 Mayıs'a yaklaşırken 1 Mayıs, sokaklara çıkan insanların iradesini görebileceğimiz belki de en önemli gündü. Çünkü işçinin, emekçinin mücadele günüydü. Ülkenin bir çok şehrinde sokaklara çıkıldı, mitingler yapıldı. Ancak aynı zamanda sadece 11 ay önce isyana kalkışan bir halkın bir kez daha hükümetin yasaklarını tanımayıp Taksim'e çıkma iradesini göstereceği ve örgütlü işçi sınıfıyla buluşacağı bir gündü. İşçi sınıfı örgütleri ve işçinin, emekçinin yanında yer alan siyasi partiler daha da çelikleşmiş bir iradeyle Taksim yolunda barikattaydı.

Ekonomik kriz potansiyelinin günden güne arttığı, birçok yerde işçilerin yer yer ayağa kalktığı, hatta fabrikalarını işgal ederek taleplerini haykırdığı böyle bir siyasi atmosferde mücadeleci güçlere hedeflerine ulaşabilecekleri doğru politikayı ulaştırmak kendisine devrimciyim diyen her insanın, örgütün tarihsel sorumluluğudur.

Peki, gerek Türkiye solu gerek de gençlik yapılanmaları bu sorumluluğu ne kadar yerine getirebiliyor? Halk isyanının başladığı günden bugüne stratejik olarak bu isyanın işçi sınıfının örgütlü gücü ile birleşmesi ve isyanın karşısında yer alanların hepsinin gitmesi için partimizle birlikte mücadele eden biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, sene boyunca semt forumlarında, üniversite forumlarında çalışmalar yürüttük, eylemler yaptık, işçilerin direnişlerine, işgallerine desteğe gittik, onlardan öğrenmeye ve onlarla birlikte mücadele etmeye çalıştık. Geçen sene 1 Mayıs'a çıkış şiarımız olan "Öğrenciler Sınıf Siyasetine"yi sene boyunca işçilerin verdiği her mücadeleye koşarak ve onların seslerini, haklı taleplerini daha fazla arkadaşımıza ulaştırmaya çalışarak uyguladık.

Bu sene bulunduğumuz tüm şehirlerde, üniversitelerde, liselerde yürüttüğümüz çalışmanın bir yönü o kadar önemli ki, neredeyse bizi Türkiye solunun gençlik yapılanmalarının birçoğundan keskin bir çizgiyle ayırmaya başlıyor. Nisan ayı boyunca özellikle üniversite kampüslerinde yoğun olarak birçok gençlik yapılanmasının yürüttüğü çalışmaların siyasi yönüne baktığımızda, AKP karşıtlığı dışında üretilen herhangi bir politika yok.

Halk isyanının AKP'yi ne kadar sarstığının ve hatta devletin krizde olduğunun gün be gün ortaya çıktığı böyle bir dönemde adeta bir savunma pozisyonunda bulunan AKP'yi olduğundan daha da güçlü gösteren ve teorik açıdan yanlış olan "diktatörlük" ve "faşizm" tespitlerinin yapıldığı afişlerin yanı sıra "özgürlük sokakta", "özgürlük emek ister", "özgür demokratik bir Türkiye için" vb. gibi soyut söylemlerin de epey yoğun bir şekilde kullanıldığı bir tablo var karşımızda. Şaka gibi geliyor ancak 1 Mayıs afişlerinde her şey vardı, işçi sözcüğü yoktu!

Bu gençlik yapılanmalarının bağlı bulunduğu siyasi yapıların birçoğu ciddi biçimde parlamentarizmin batağına saplanmış durumda. Bir kısmı AKP üzerinden yapılan ve zaten hatalı olan faşizm ve diktatörlük tespitlerinin etkisiyle burjuvazinin "demokratik" bir kanadı olarak gördükleri CHP'ye açıktan veya gizli biçimde destek vermiş, bir kısmı da yeni yapılanmalarla seçimlere hazırlanmış olsa da eski oy oranlarını aşmayı dahi başaramayıp, geriye düşmüştür. Yerel seçimlerin ardından Cumhurbaşkanlığı seçimleri hakkında bile şimdiden ittifak kurma peşindedirler.

İsyanın güçlerinin işçi sınıfının örgütlü gücüyle birleşerek burjuvazinin siyasi partilerinden bağımsız bir güç olarak sahneye çıkabilmesiyle ancak mücadelenin ilerleyebileceğini her fırsatta dile getiren biz DİP'li Öğrenciler için Nisan ayı, bu amacımızı gerçekleştirmek için iyi bir fırsattı.

Partimizin 1 Mayıs şiarı olan "İşçinini yumruğu inecek! Hepsi Gidecek!"in yanında öğrenciler olarak hazırladığımız "Kampüslerden 1 Mayıs'a, İşçilerle Omuz Omuza" pankartlarımızı Uludağ, Akdeniz, İstanbul, İstanbul Teknik ve Yıldız Teknik gibi üniversitelere astık. ODTÜ, Hacettepe ve Ankara Üniversitesi dahil olmak üzere birçok üniversitede masalar açtık, afişlerimiz fakülte duvarlarını süsledi, gerek üniversitelerde gerek üniversite öğrencilerinin yoğun bir şekilde oturduğu mahallelerde, yeri geldiğinde emekçi mahallelerinde, organize sanayi bölgelerinde afişleme yaptık, binlerce bildiri dağıttık. Liseli yoldaşlarımız Antalya'da bir lisenin önüne "Liselerden 1 Mayıs'a, İşçilerle Omuz Omuza" pankartını astılar, birçok şehirde sticker ve yazılama çalışmaları yaptılar.

İsyandan beri bunca aydır verilen mücadeleyi yükseltmek ve daha fazla kitleselleştirmek görevimizdir. Bu yolda öğrenci gençliğin enerjisinin kampüslere sığmadığının farkındayız. Biz sokaklara çıktığımızda özgürlük yolunda kuracağımız barikatların her geçen gün daha da sağlam olmasını istiyoruz. İşte bu yüzden de enerjimizin büyük bir kısmını sınıf siyasetine kanalize ediyoruz. Eğer verdiğimiz mücadelenin bu ülkenin esas çoğunluğu olan işçi ve emekçilerin de çıkarına olduğunu anlatabilirsek ve onları bu mücadeleye kazanabilirsek, işte o zaman bu düzenin çarklarını çevirenleri yanımıza kazanmış oluruz. Biz hazırlığımızı o günlere yapıyoruz; o çarkları işçilerle hep beraber kıracak ve tepesine orak-çekiçli bayrağımızı dikeceğiz!

DİP'li Öğrenciler

Sungur Savran

Gezi'den 1 Mayıs'a

1 Mayıs 2014 Tayyip Erdoğan'ın halk isyanını hükümsüz ilan etme girişimine tanık oldu. Gezi Parkı, Tayyip Erdoğan ile halk hareketi arasında sembolik bir iktidar mücadelesinin konusu haline gelmiş durumda. 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkış yasağı ilan ederek Tayyip Erdoğan tarihin saatinin 1 Mayıs 2013'e döndüğünü tebliğ etti. Halk isyanını ve Gezi Komünü'nü yok hükmünde ilan etti.

Başarıya ulaşabildi mi? Hayır! Burada başarının kıstası, kitlenin Taksim'e girip giremediği değildir. Tarihin saatinin 1 Mayıs 2013'e dönüp dönmediğidir. Halk isyanının yok hükmünde sayılıp sayılmadığıdır. Bu bakımdan halk hareketi Tayyip Erdoğan'a tekzip yollamıştır! 1 Mayıs 2014, 1 Mayıs 2013'ten ***fersah fersah*** daha güçlü olmuştur. İki 1 Mayıs'ı yaşayan, içinde mücadele eden bilir: 1 Mayıs 2013 erkenden kırılmıştı. Öğlen saatleri geldiğinde Barbaros'un sahil yoluyla buluştuğu kavşakta bir otobüsün etrafını dolduracak kadar insan ile Barbaros heykelinin çevresindeki meydanda yüzlerle sayılan işçi boş boş bekliyordu. 1 Mayıs 2014 akşamüstüne kadar direndi. Bir aşamada polis geri çekilmek zorunda kaldı. Barbaros Bulvarı silme insan oldu.

Neden? Çünkü Gezi'nin sürükleyici güçlerinden 1990 gençliği işçi sınıfının yanına gelmişti. Polis bundan dolayı zorlandı. Mücadele bundan dolayı çok daha zorlu oldu. Gezi Türkiye sınıf mücadelelerindeki varlığını hissettirdi kısacası. Hükümsüz kalmadı.

Peki, daha da güçlü olamaz mıydı? Olabilirdi, ama Gezi'ye ihanet ederek Tayyip Erdoğan'a zor gün dostu olanlar, Gezi'yi böldü. Herkesin bildiği gibi, Gezi sayısız duyarlılığın ve mücadelenin bir bileşimi idi. İçinde kendini "ulusalcı", "aydınlanmacı", "cumhuriyetçi" sayan büyük kitleler vardı. Gençlikten de, öteki kuşaklardan da. Bunlar 1 Mayıs'tan uzak durdu. AKP-Ergenekon ittifakı bu kitleleri etkiledi. İşçi Partisi'nin, Türkiye Gençlik Birliği'nin, Atatürkçü Düşünce Derneği'nin Taksim'i "terör" ortamı gibi gösteren, Kadıköy'ü adres olarak veren propagandası, bu duyarlılıkla hareket eden on binler üzerinde kuşkusuz bir etki bıraktı. Bunlar, zor gününde Tayyip Erdoğan'ın koltuk değneği olma ihanetini, Taksim'i hükümetin, valinin, devletin ağzıyla kötüleyerek doruğuna çıkardılar.

Olsun, böylelikle sadeleşme yaşanıyor. Gezi ile başlayan halk isyanının sağlıklı güçleri işçi sınıfının geleceğini temsil eden bir mücadele içinde yer alır, sosyalist partilerin saflarını doldururken, "Mustafa Kemal'in askerleri" AKP taraftarı Türk-İş yönetiminin temsil ettiği sendika bürokrasisinin arkasında diziliyor.

Doğu Perinçek 1 Mayıs 2014'te Taksim'e çıkma mücadelesi verenlerin barikat yıkamadığını, barikatların karşısında yıkıldığını söylüyor. Yukarıdaki resme bakın: tomalara, gaza, kimyasallı suya, plastik kurşunlara rağmen, Barbaros Bulvarı silme insan dolmuş, en önde de bir orak çekiç yürüyor. Komünizm işçi sınıfının mücadelesinin önüne düşmüş, tomaya meydan okuyor. Bu mu yıkılmak? 2008 ve 2009'da da meydana girememiştik. 2010'da bütün Kadıköy'cüler arkamıza dizildi. 2013'te meydana girememiştik. Bir ay sonra onları sokmadık aynı meydana.

Büyük devrimci Rosa Luxemburg çok erkenden söylemişti: Mücadele kaçkınları, yenilgi riskini alamayanlar, yenilgiden öğrenmekten korkanlar, kazanmayı hak edemezler!

Burjuvazinin iç savaşlarında gizli manevralar: Ateşkes!

AKP hükümetinin yerel seçimlerden sonra 17 Aralık'tan seçime kadar geçen zaman dilimine göre çok daha güvenli bir konumda olduğuna, iktidarını bir ölçüde sağlamlaştırmış olduğuna kuşku yok. O üç buçuk ay Tayyip Erdoğan ve arkadaşları için bir kâbus gibiydi. Her gün yeni tapeler patlak veriyor, bütün toplum Erdoğan, ailesi ve bakanlarının rüşvetçiliğini ve hırsızlığını konuşarak yatıp kalkıyordu. Özellikle 17 Aralık günü başbakan ile oğlu Bilal arasında geçen konuşmalar, Erdoğan'ı kelimenin gerçek anlamında düşmenin eşiğine getirmişti. Oysa şimdi yeni tapeler ne demek, savcılar hırsızlara takipsizlik vererek eski defterleri kapatmaya bile başladılar. TOKİ soruşturmalarının fezlekesi meclise bile gitmeden savcı takipsizlik verdi. Üstelik soruşturmayı düzenleyen savcılar için soruşturma açılarak, gelecekte bu tür şeylere girişmeyi düşünecek başka savcılara gözdağı verildi. Erdoğan, 30 Mart akşamı balkonda kendini sandıkta aklanmış gibi sundu. Şimdi de mahkemeler tarafından "aklanma" işlemi başladı.

AKP'nin seçimlerde açık ara birinci parti olmasının bu atmosfer değişikliğinde etkisi olduğu elbette yadsınamaz. Aslında, Gerçek gazetesinin Nisan sayısında rakamlarla ortaya konulduğu gibi, AKP'nin 2012'den 2014'e oyu çok ciddi biçimde gerilemiştir. 2012'de güvenilir kamuoyu yoklamalarında yüzde 54 çıkarken 2014'te yüzde 43'e düşüş kesindir. Buna 35 şehirde elektrik kesintisi ile simgelenen oy hırsızlığını ekleyin, 11 puanlık düşüş belki de 15'e çıkar! Ama yine de görünürde yüzde 40'ın üzerinde bir oy oranı, halkın çok önemli bir bölümünün yolsuzluk-rüşvet-hırsızlık iddiaları karşısında Erdoğan'a sahip çıktığı izlenimini yaratmıştır.

Oysa mesele bundan ibaret değildir. Bugün Türkiye'de yaşanan atmosfer, tapelerin ardının kesilmiş olması, Erdoğan'ın özgüvenini bir ölçüde kazanmış olması, sadece seçimlerle ilintili değildir. İşin içinde iş vardır. Olmalıdır.

25 Mart'a ne oldu?

Herkes biliyor. 25 Mart günü boş geçti. O tarih elbette sembolikti. Ama seçime çok yakın bir tarihte Erdoğan'ı, ailesini ve AKP'yi yakacak en etkili tapelerin çıkacağı, bütün toplumun konuştuğu bir şeydi. Çıkmadı! Sadece seçime daha yakın bir anda Suriye tapesi yayınlandı. Ama onun cemaatin yanı sıra bir yabancı istihbarat örgütünün işi olması olasılığı da çok yüksek. Suriye'nin Muhaberat örgütü ya da El Kaideciler dâhil köktendinci İslamcılığın yükselmesinden rahatsız olan (ve Erdoğan'la çelişkisi izah edilmeye gerek olmayan) İsrail'in Mossad'ı en olası aktörler.

Bunun dışında üç tür kaset ısrarla konuşuluyordu. Bunlardan biri Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümüne ilişkindi. Adı sanı bilinen gazeteciler bu konuları ortaya atarak kamuoyunu hazırlarken hükümet kanadı da halkı bu meseleye alıştırmak için yayınlar yapıyordu. İkincisi, kimin olduğu tam bilinmeyen birtakım cinsel ilişkilerdi. Erdoğan birkaç demecinde bu meseleye değinmişti bile. Üçüncüsü ise Bilal'in para kaçırmasının görüntüleri meselesiydi. Kimsenin kuşkusu olmasın: Bunlar var. Tanığımız Tayyip Erdoğan ve AKP'nin kendisi. Onlar bu kasetlerin varlığını itiraf etmiş bulunuyor. O zaman soralım: Cemaat seçimlere giderken bu kasetleri neden çıkarmadı ortaya? Sorunun cevabı teknik olamaz. O aşamada twitter ve youtube açıktı. Suriye tapesi nasıl dolaştıysa bu tapeler de dolaşabilirdi. O zaman cemaatin elini başka bir şeyin tuttuğu ortaya çıkıyor. Bu siyasi faktör nedir?

İşte bu soru, krizin arka planında hâkim sınıfların arasında (elbette ABD emperyalizminin de karışmış olabileceği) birtakım pazarlıkların geçmiş olduğunu neredeyse kesin biçimde ima ediyor.

Taraflar ve olgular

17 Aralık'ı izleyen dönemde hâkim güçler açısından en etkili tarafları yalın biçimde ifade edecek olursak şu tablo ile karşılaşırız: Tayyip Erdoğan ve AKP'nin dışında ABD, cemaat, TÜSİAD ve Ergenekon. Bu sonuncusu, bir bakıma ordunun Tayyip Erdoğan'ın bileğini büktüğü üst kademesinin kontrolü dışında kalan bütün güçleri kapsıyor. Bunlara elbette CHP, MHP, Sarıgül ve benzerleri eklenebilir. Ayrıca Abdullah Gül ve Haşim Kılıç gibi kendi manevralarını yapan bazı ikincil aktörler de göz önüne alınmalıdır. Ama ana güçler yukarıdakilerdir.

Ama Türkiye'deki güçler bunlardan ibaret değildir. Bir de emekçi ve ezilen halkın güçleri vardır. Bunlar arasında en etkilisi hiç kuşku yok Kürt hareketidir. Buna bugün neredeyse felç durumunda olan ama potansiyel olarak en sarsıcı etkileri yaratmaya aday işçi hareketi eklenmelidir. CHP'den bağımsızlaştığı oranda Alevi toplumu bir üçüncü güçtür. Nihayet Gezi ile başlamış olan halk isyanının da arka planda bir heyûla gibi yükselmekte olduğunu unutmayalım. Berkin Elvan cenazesi bu bileşik gücün ne ölçüde önem taşıdığını ortaya koymuştur. Sosyalist hareketten etkili bir aktör olarak ancak bu bağlamda söz edilebilir.

Bir şey açıktır. Hâkim sınıflar arasında bazı güçler ikinci bloktan korktukları için kendi içlerindeki krizin tahribatını azaltmak için manevralar yapmış, inisiyatifin emekçi ve ezilen halkın eline geçmesini önlemek amacıyla Tayyip Erdoğan'ın devrilmesini engellemişlerdir. Bu güçlerin kim olduğu ve nasıl bir manevra içinde olduğu tam netlik kazanmamıştır. Ama bu taktik manevra mevcuttur. Cemaatin elini bu bağlamıştır. Tayyip Erdoğan'ı (seçim sonuçlarının ötesinde) bu rahatlatmıştır. Taraflar bunlardır, olgular da açıktır.

AKP-Ergenekon ittifakı ayakta

Kesin olan bir şey vardır. Kayıkçı dövüşüne benzeyen atışmaların ötesinde, Tayyip Erdoğan ile Ergenekon'un önde gelen kadroları arasında karşılıklı çıkara dayanan ve geçici olacağı kesin olan bir ittifak kurulmuştur. Ergenekon kadrolarının bir bölümünün salıverilmesi karşılığında Erdoğan'a saldırının önü bir ölçüde kesilmiştir. Burada İşçi Partisi gibi odaklar önemli bir rol oynamaktadır. Çünkü halk isyanı içinde önemli bileşenlerden biri olan ulusalcı duyarlılıktaki kitleler, bir ölçüde bu partinin ve yayın organlarının (Aydınlık ve Ulusal Kanal) etkisi altında kalmaktadır.

Kesin olan bir tek budur. TÜSİAD'ın bu krizde çok faal olduğu açıktır. Bir yandan Gül ve Kılıç'ta müttefik arama, bir yandan da Mustafa Koç'un Mart başında Erdoğan ile görüşmesi,

TÜSİAD'ın ince bir taktik peşinde olduğunu düşündürmektedir. Ama Erdoğan-Koç görüşmesinin içeriği, ikinci bir Dolmabahçe görüşmesi gibi bir sır olmaya devam ettikçe, TÜSİAD'ın çelişkili sinyallerinin ne anlama geldiğini tam olarak keşfetmek mümkün değildir. Yine de cemaatin 25 Mart'ta elini tutanın Koç ve TÜSİAD olması ihtimali çok yüksektir. TÜSİAD Erdoğan'ı istemiyor. Ama elbette halk isyanını dinamiklerinin yaklaşan ekonomik krizin yarattığı ortamda işçi hareketiyle buluşmasından korkusu çok daha büyüktür.

ABD'nin manevralarının da dikkatli adımlar halinde yürütülmesi çok olağandır. Türkiye Batı emperyalizmi için çok önemli bir ülkedir. Bu ülkeyi Erdoğan'dan bir başka odağın yönetebileceği ortaya çıkmadan ABD'nin Erdoğan'ı devirme işine balıklama dalması intihar olur. Hele Ortadoğu ve Avrasya kaynarken. Öte yandan Erdoğan ve AKP hükümeti son zamanlarda İsrail, Kıbrıs, Ermenistan, Ukrayna ve benzeri meselelerde uzlaşmacı sinyaller veriyor. ABD Erdoğan'a bir alternatif oluşturmaya çalışmıştır: Büyükelçi Ricciardone'nin gül kokulu Amerikan muhalefeti şimdilik başarısız olmuştur. Öyleyse, ABD'nin bir süre bekle ve gör politikası izlemesi olağandır.

Halk güçleri Erdoğan'ın yakasını bırakmamalı

Halk güçlerine düşen ilk görev, hâkim sınıfların ve halk hainlerinin ayakta tuttuğu Erdoğan'ın suçlarını hep gündemde tutmaktır. Üç konu sürekli olarak işlenmelidir: yolsuzluklar, delil karatma operasyonları ve Suriye'deki mezhepçi ve savaş çığırtkanı politika.

İkinci görev, yaklaşan ekonomik krizi de hesaba katarak işçi sınıfı nezdinde ardı arkası kesilmeyen, sınıf politikalarına yaslanan bir ajitasyondur. İşçinin yumruğu siyaset masasına inmeden halk lehine bir çözüm olanaksızdır.

Üçüncü görev, Kürt hevallere Erdoğan yolundan yürümenin tehlikelerini yorulmadan anlatmaktır.

Bütün bunlar, halkın yüzde 54'ü üzerinde bir hesapla değil, yüzde 99 politikasıyla, yani bir avuç sömürücü azınlığın karşısında işçi, emekçi ve ezilenlerin büyük çoğunluğunun çıkarlarını savunma temelinde yürütülmelidir.

Ve şiarımız, "hepsi gitsin!" olmalıdır.

Devrimci Marksizm'in 20. sayısı kitapçılarda!

Türkiye komünizminin tarihi yeniden yazılıyor!

Tanığımız Nazım: "Stalin asla büyük adam olmadı, despot ve korkaktı"

Devrimci Marksizm

İlkbahar / Yaz 2014 Sayı: 20

İÇİNDEKİLER:

DM Yayın Kurulu - Türkiye'nin krizi • Halkın Programı • DM Yayın Kurulu - Stalin Hakkında Nâzım Hikmet • Nâzım Hikmet - Troçki • Sungur Savran - Tutsak Bolşevik Nâzım • Abdullah Köktürk - Donanma davası • Mehmet Akkaya - Nâzım Hikmet'in güncelliği • Hikmet Yaşar Yenigün - Nâzım ve Muhsin • Sait Almış / Mehmet İnanç Turan - Lenin'in son yazıları ve mektupları • Özgür Öztürk - Rosa Luxemburg'un *Sermaye Birikimi* • Kurtar Tanyılmaz - Üçüncü Büyük Depresyon

Erdoğan'a yetki, işçi sınıfını ezmek için gerekli

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turu 10 Ağustos'ta, ikinci turu ise 24 Ağustos'ta gerçekleşecek. Adaylar Haziran ayı içinde belirlenecek. Başbakan Erdoğan'ın, Cumhurbaşkanı olmak için büyük bir istek duyduğu kimse için sır değil. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de yeniden aday olması olasılığı her ne kadar her ikisi de "aramızda çözeriz" dese de bu ikili arasında da bir kriz dinamiği oluşturuyor.

Erdoğan Cumhurbaşkanı olmayı sadece kişisel hırsları dolayısıyla istemiyor. Cumhurbaşkanı seçilmeyi kendisi için bir zorunluluk olarak görüyor. Çünkü mevcut anayasaya göre Cumhurbaşkanları sadece vatana ihanet suçundan yargılanabiliyor. Onun için de meclisteki toplam milletvekili sayısının üçte birinin teklifi dörtte üçünün ise onayı gerekiyor. Erdoğan'ın ailesi ile birlikte karıştığı rüşvet ve yolsuzluk skandallarından dolayı yargılanmamak için savcı ve hâkimler üzerinde nasıl baskı kurduğu ortada. Erdoğan'ın siyasi konumundaki olası bir sarsılma bir anda Erdoğan'ı sadece rüşvet ve yolsuzluk dolayısıyla değil Gezi ile başlayan süreçte halka yapılan zulüm ve katledilen gençlerimiz dolayısıyla da yargı karşısına çıkarabilir. Erdoğan, baskısı altına alamadığı bir mahkeme karşısında hesap veremeyeceğini bildiği için Cumhurbaşkanı olarak dokunulmazlık zırhına kavuşmak istiyor.

Erdoğan Cumhurbaşkanı olursa anayasal yetkilerini kullanacağını, temsili değil icracı Cumhurbaşkanı olacağını söylüyor. Erdoğan'ın bahsettiği yetkiler 12 Eylül askeri darbesinin, Cunta başı Kenan Evren'e bahşettiği yetkilerdir. Kenan Evren'den sonraki cumhurbaşkanları tarafından kullanılmayan bu yetkilerin içinde Bakanlar Kurulu'na başkanlık etmek ya da seçimlerin yenilenmesi gibi olağanüstü yetkiler de var. Erdoğan bu yetkileri kullanacağını söyleyerek Anayasa değişikliği ile beceremediği başkanlık sistemini fiilen hayata geçirmek peşinde.

Cumhurbaşkanını halkın seçmesi ile ilgili referandumda Devrimci İşçi Partisi, "Cumhurbaşkanlığı kaldırılsın!" diyerek Cumhurbaşkanı'nın yetkilerinin genişliğine ve işçi sınıfı aleyhinde baskıcı bir rejime zemin oluşturacağına dikkat çekmişti. Daha sonra başkanlık sistemi tartışmalarında da DİP, sermayenin işçi sınıfına karşı saldırısını daha da kuvvetlendirecek bir siyasi rejim olduğu için başkanlık sistemine net bir biçimde karşı çıktı. Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken de aynı tavrımızı sürdürüyoruz.

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'nde taşeronlaştırmadan kıdem tazminatının etkisizleştirilmesine ve kamuda iş güvencesinin kaldırılmasına kadar işçi sınıfına ve emekçilere karşı sert bir saldırı programı benimseyen Erdoğan, sermaye için dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya çalışıyor. Sermayeye her türlü vergi affı, teşvik verilmesi yetmiyor, devlet ihalelerini alan özel şirketlerin borçlarına devlet garantisi getiriliyor. Özelleştirmelerle devletin elindeki son fabrikaları da sermayeye peşkeş çekiyor. İşçi ve emekçi ise boğazına kadar borçlu. Taksitlerini geç yatırsa bankalar ensesinde. Sermayeden alamadığı vergiler için devlet işçinin memurun sırtında. Erdoğan işte bu sistemin devamı için devletin baskı yönünü kuvvetlendirmek istiyor. Çünkü sermayenin işçi ve emekçilere nasıl zulmettiğini en iyi o biliyor. İşçi ve emekçi çoğunluğun boğazını sıkıp sermayeyi ihya edecek politikalarını sürdürürken yeni Tekel direnişleriyle, Greif'lerle, Yatağan'larla karşılaşmaktan, nihayet bunların Gezi ile başlayan mücadeleyle birleşmesinden korkuyor.

AKP yolsuzlukların üstünü kapatma derdinde

17 Aralık operasyonuyla ortaya saçılan pisliklerin üstü örtülüyor. AKP hükümeti, seçim sonrasında "milli irade destanıyla" yolsuzluk ve rüşvetleri gündemden çıkartmaya çalışıyor. Hemen yerel seçim günü, daha yeni bir seçimden çıkmışken Türkiye halkının zihnine yeni bir seçim gündemi sokuldu. Şimdi Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasının başka bir anlamı daha var: Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı "vatan hainliğinden başka bir suçtan yargılanamaması" anlamını da taşıyor.

Rüşvet ve yolsuzluk operasyonundan beri bilinçli bir halkla ilişkiler operasyonu yürütülüyor. Gülen cemaati ve AKP, iki eski yol arkadaşı, yoldaşı arasındaki kavgadan saçılan pislikler, toprak rantı ve ihale düzeninin çapını ortaya koymuştu. Erdoğan, bu girişimlerin hepsini, Pensilvanya'nın darbesi olarak sunup, halkı istiklal savaşına çağırmıştı. *Gerçek* gazetesi okuyucuları, Devrimci İşçi Partisi ve *Gerçek* gazetesinin Gülen-AKP arasındaki it dalaşındaki tutumunu hatırlayacaklardır. Anımsamayanlar için tekrarlayalım: gerek Erdoğan ile Gülen arasındaki savaş, gerekse yolsuzluklar meselesinde tutumuz nettir. Bizler, ne Gülen'in yoldaşı oluruz ne de Erdoğan'ın askeri. İki tarafın da hâkim sınıfların bir parçası olduğunu unutmayız. Yolsuzlukların üstünün kapatılmasına şiddetle karşı çıkarız. Yolsuzluk ve rüşvetin, işçi sınıfının sömürüsüyle ayakta kalan kapitalist düzenin bir unsuru olduğunu inatla tekrarlarız. Gazetemizin Mart sayısında, Yılmaz Tan'ın "yolsuzluğun ilacı işçi denetimi" yazısında meseleyi şöyle ortaya koymuştuk:

"Burjuva basını yolsuzluk ve rüşvet vakalarında hep kişilerin açgözlülük, hırs gibi psikolojik, kişisel zaaflarını öne çıkartır, bakanlar, başbakanlar gibi tekil bireyleri suçlar. Oysa yolsuzluklar yanlış işleyen bazı devlet kurumlarının veya yanlış politikaların bir sonucu değildir; sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır, ekonominin devlet üzerindeki belirleyiciliğinin bir uzantısıdır."

Hırsız Rıza'dan mağdur Rıza'ya

17 Aralık iddianamesinde isimleri sık sık geçen Erdoğan Bayraktar'ın oğlu Abdullah Oğuz Bayraktar ve Ali Ağaoğlu'nun da içinde olduğu 60 kişi hakkında takipsizlik kararı verildi. Bu isimlerin hepsi operasyonun inşaat ve TOKİ ayağında yer alıyorlar. Savcılığın bu kararı basit bir hukuki karar olarak ele alınamaz. Birincisi, yapılan dinlemelerde ortaya konan delillerin hukuksuzca elde edildiği ifade ediliyor. O zaman hangi devlet sorusu, kimin hukuku sorusu ortaya çıkıyor? Bir devlet, dinleme kararı alıyor ancak ortalık toz dumana karışınca alınmış bir kararı çiğneyebiliyor. Devletin çivisi çıktığı kadar hukuk sisteminin de çivisi çoktan çıkmıştır. "Paralel" ve "havuz" diye kodlanan taraflar, kendi çıkarına olmayan hukuki bir kararı bir anda çiğneyebilecek kadar pervasızlaşmıştır. İkincisi, ihale ve kent topraklarının yağmalanması meşru bir çizgiye oturtulmuştur. Bakan oğlu ile Bakanlık yetkilileri arasında geçen konuşmalarda, Ali Ağaoğlu'nun inşaat işlerini hızlandırmak için verdiği talimatlar pek tabii delil, pek tabii suç olmuyor!

Meclis'te AKP'nin istifa eden dört bakanı hakkında soruşturma komisyonu kuruldu. Ama komisyon meclis komisyonu değil mübarek, gizli servis komisyonu. Her şey gizli, her şey halktan kaçırılarak. Buna göre komisyon gizli çalışma yapacak, hazırladığı rapor gizli oyla oylanacak.

Peki, Rıza Zarrab'a ne demeli? Rıza bey, *Sabah* gazetesine röportaj veriyor. Röportajda şöyle söylüyor: *"Sabah 5 buçukta, en mahrem yerden, yatak odamdan alındım. Kapıda 20 kameramanı görünce, bunun bir darbe operasyonu olduğunu anladım."* Bir röportajdan ziyade Rıza Zarrab'ın hırsızlıklarını aklamak için yazılan bir yazı. Beyefendi, büyük ustasından öğrenmiş olacak ki, mağduru oynuyor. Bakaracı-makaracı bakana yollanan hediyeler mi? Yok o sorulmuyor. Ülke ekonomisine büyük yatırımlar yapan genç bir iş adamı tablosu. Hırsız, mağdur rolünü oynuyor.

Hepsi gidecek! Hepsi yargılanacak!

Mahkemeler ve meclis komisyonları, yolsuzlukları yargılamak yerine onları örtmenin bir parçası haline gelmiştir. O halde, yolsuzluklara ve rüşvete, kent topraklarının yağmalanmasına, ihale düzenine, yolsuzluklara adı karışan tüm politikacıların, bürokratların ve patronların bağımsız bir komisyon tarafından yargılanmasını savunmak gerekiyor. Ama daha önemlisi, başta Erdoğan olmak üzere halka karşı suçları sabit, korku düzeninin savunucularını halk yargılayacak. Hırsızlık ve yolsuzlukla yarattıkları düzenin altında kalacaklar.

AKP'lisiyle, Saadet Partilisiyle gerici basın DİP'e taktı!

On gün içinde önce AKP'nin fedaisi *Yeni Akit*, ardından Saadet Partisi'nin sözcüsü *Milli Gazete* Devrimci İşçi Partisi'ne birinci sayfadan, manşetten yüklendi. Görünüşte ikisi ayrı şeye takmış. *Yeni Akit*, DİP'in 40 yıldır Kıbrıs'a yerleşmiş olan Türk ordusunun geri çekilmesini, yani adanın kuzeyinin işgaline son verilmesini talep etmesine saldırıyor. Üç yıl önce gerçekleştirilmiş bir eylemi sanki yeni yapılmış gibi göstererek "İhanetin DİP'i" manşetini atmış. Yani aklı sıra "milli çıkarlar" peşinde. *Milli Gazete* ise 1 Mayıs'ta verilen Taksim'e çıkma mücadelesinin bütün toplumda simgesi haline gelen orak-çekiçe çok içerlemiş. "Orak-çekiç neyin nesi?" diye soruyor. Yani dosdoğru kapitalizmi savunmanın peşinde.

İkisini ortaklaştıran ise aslında işçi sınıfının ideolojisinden korku. Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılmasından sonra kapitalizmin ebediyen zaferini sağladığını zanneden bu şaşkınlar, 2000'li yıllarda dünyada ve Akdeniz bölgesinde işçi ve emekçilerin ayağa kalkmasının ardından Türkiye'de 2010'da Tekel, 2013'te Gezi yaşanınca devrimci sosyalizmin yeniden bir güç haline gelmesinden korkmaya başladılar. Biri Erdoğancı, öteki Erbakancı birbirine rakip iki yayın organının on gün içinde Devrimci İşçi Partisi'ne saldırması bundan!

Devrimci İşçi Partisi, bu gericilerin her ikisine de hak ettikleri cevabı verdi. Aşağıda bu cevapları, yer darlığı dolayısıyla kısaltarak yayınlıyoruz. Bu yazıların uzun versiyonları *Gerçek* gazetesinin sitesinde okunabilir.

EVREN BENİ KOLLADI

Paralel yapı ETÖ'den beter

103 gündür belge GÖSTEREMİYOR

YENİ akit

Mescid-i Aksa'da İsrail terörü

FATURA TIMI

İhanetin DİP'i

Kendilerini 'Devrimci Marksist' olarak tanımlayan Devrimci İşçi Partisi (DİP) üyeleri dün de resmen ihanet ediyor. Parti sempatizanları Ankara'nın göbeğinde, 'İşgalci Türkiye Kıbrıs'tan Defol' yazılı pankart taşıyıp slogan attı.

Dünyanın üçte biri köle yapıldı

İŞGALCİ TÜRKİYE KIBRIS'TAN DEFOL!

2 milyon öğrencinin gözü Erdoğan'da

Kırım Türklerin Filistin'i!

Samimiyeti kaybettik

Kayıpların ardından yıl dönümü yaklaşıyor

Kayıp ve cinayetler yeniden gündemde

İnternet kullananların yüzde 20'si bağımlı

Yeni Akit'e cevap:

Türkiye'nin 65 kilometre güneyinde İngiliz üsleri milli çıkarlara uygun mu?

Yeni Akit'in yalanlarına ve provokasyonlarına karnımız tok! DİP, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadeleye ve halkların kardeşliğini savunmaya devam edecek!

Emekçi halkımız şunu iyi bilmelidir ki Devrimci İşçi Partisi din, dil, ırk, milliyet ayrıt etmeksizin tüm dünyanın ezilenlerinin hak ve çıkarlarını savunur ve şüphesiz ki Türk, Rum ve Kıbrıslı emekçilerin de parçası olduğu dünya işçi sınıfına asla ihanet etmez. Biz milliyetçi değiliz, enternasyonalistiz. Bir avuç sömürücü azınlığın çıkarlarının milli kisve altında tüm topluma dayatılmasına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin uluslararası birliğini savunuruz. Ancak, hiçbir zaman bu suçlamayı kabul etmeyiz.

Devrimci İşçi Partisi'nin programı açıktır: "DİP, Türk askerleri dahil olmak üzere tüm yabancı askerlerin adadan çekilmesini, emperyalist üsler Akrotiri ve Dikelya'nın kapatılmasını, Kıbrıs'ın kaderinin Kıbrıs halkı tarafından herhangi bir dış müdahale olmaksızın belirlenmesini savunur." (…) Bize hain diyen *Yeni Akit*'e sorun; ne zaman İngiliz üslerinin aleyhinde bir yazı yazmışlar, ne zaman Kıbrıs'ın Ortadoğu'daki mazlum halkların üstüne bombalar yağdırmak üzere kullanılmasını eleştirmişler? Bunlar, İslamiyet'i her türlü provakasyonlarına alet etmekten çekinmezler, bunlar azılı işçi düşmanlarıdır; ama yapmayacakları bir şey vardır: asla ve asla emperyalist efendilerine ve kendilerini besleyen sermayedarların çıkarlarına ihanet etmezler.

Yeni Akit'e haberi kim servis etti?

Yeni Akit gazetesi Devrimci İşçi Partisi'ni "ihanet" ile suçladığı manşetini 21 Nisan 2014'te atmış. Oysa sözü edilen eylem, **2011 yılında** 7 Nisan günü Kıbrıs'ta Sendikal Platform'un ve sosyalistlerin çağrısı ile gerçekleşen 3. Toplumsal Varoluş eylemine destek amacıyla Yüksel Caddesi'nde Kıbrıslı Gençlik Platformu'yla birlikte gerçekleştirilmişti. Aradan neredeyse günü gününe üç yıl geçmiş! Günlük bir gazete, olay dün olmuş gibi haber yapıyor.

Buradan iki soru doğuyor: Birincisi, *Yeni Akit* durup dururken DİP'e saldırma ihtiyacını neden hissetti? İkincisi, bu haberi onlara kim servis etti?

DİP'in *Yeni Akit* ile bugüne kadar yollarının kesiştiği tek olay, rastlantı bu ya, gazetenin DİP'e saldırmasından yalnızca 15 gün önce yaşandı. Seçimlerden hemen sonra Doğu Perinçek *Yeni Akit*'e, Fethullah Gülen cemaatine karşı mücadelesinde "Tayyip Erdoğan ile beraber" olacağını söylediği için DİP Erdoğan'ın Perinçek'i Adalet Bakanı yapmasını tavsiye etti. Bu haberden 15 gün sonra aynı gazete DİP'e "ihanet" diye saldırdı. Acaba arada bir ilişki olabilir mi?

Milli Gazete'ye cevap:

Orak-çekiç neyin nesidir?

Orak çekiçi baş sayfasına çıkaran gazetelerden biri de Milli Gazete'ydi. Milli Gazete soruyor: "Orak Çekiç de neyin nesi?" Onlara göre orak çekiç mazide kalmış bir Sovyet sembolünden ibaret. SSCB'nin yıkılmasının ardından orak çekiç taşımanın nasıl izah edileceğini soran, Milli Gazete yine meseleyi alışıldık sağcı palavraya bağlıyor: "dış güçler!" Milli Gazete'ye şu soruyu sormak yeter. Madem komünizm yıkıldı, SSCB başta olmak üzere sosyalist devletler artık mazide kalmıştır, o halde bugün orak çekiçli bayrağı yükseltenler, şimdi var olmayan bir "dış güce" mi maşalık yapıyor?

Komünizm, tüm dünyada işçi sınıfının öncülüğünde insanlığın kurtuluşu için tek yol olmaya devam ediyor. Orak çekicin gücü de şu ya da bu devletten değil, dünyanın dört bir yanında orak çekiçli bayrak altında mücadele eden devrimci işçilerden geliyor. (…)

Bizim için, dünyanın öbür ucundaki işçi canımızın içidir. Emperyalistlerden, onların yerli destekçisi burjuvaziden, İslamcısıyla laikiyle işçilerin kanını emen patronlardan, faizci ya da kâr paycı finansal tefecilerden başka dış güç bilmeyiz. Bunu İslamcı kapitalistlerin yayını Milli Gazete'nin anlamasını beklemiyoruz elbette. Sadece bize bu fırsatı sundukları için teşekkür ediyoruz. (…)

Şimdi orak çekicin neyin nesi olduğunu anladığınıza göre korkmaya devam edebilirsiniz!

MİLLİ GAZETE

Brunei'ye şeriat geldi

HAK GELDİ, BATIL ZAİL OLDU

HER KESİM ARADIĞINI BULUYOR İŞÇİLER HARİÇ

İŞÇİ BAYRAMI AMA İŞÇİNİN HABERİ YOK

Orak çekiç de neyin nesi?

TAŞERON İŞÇİLER SÖZLEŞME BEKLİYOR

TÜRKİYE'DE EN KÂRLI İŞ "TAŞERONLUK"

Kıbrıslı'nın dostu kim, düşmanı kim, belli oldu

Kıbrıs'ta yayınlanan günlük Afrika gazetesi, *Yeni Akit*'in DİP'e saldırısını 27 Nisan Pazar günü birinci sayfasında manşetten verdi. Birinci sayfanın neredeyse tamamı bu habere ayrılmıştı. Gazete Türk şovenistlerine her zaman layık gördüğü alaycı üslupla *Yeni Akit*'i yerden yere vuruyordu.

Güney Afrika'da barışın formülünü aramaya giden Özersay ile Mavroyannis için bir de 'Safari' düzenlenmiş... Bakarsınız bir aslan postu ile dönerler adaya... Barıştan önce bir aslan vurmak şart!

İCAZETSİZ GÜNLÜK GAZETE

AFRIKA

Şener LEVENT Açı

KEŞKE BUNLARI 10 YIL ÖNCE YAZSAYDI..

AKP yandaşı gazeteden

Rumcu avı

Siyasi rüşvet

Bu bizim için onurdur, *Yeni Akit* için ise "ana vatana ihanet". Çünkü onlar için Kıbrıs "yavru vatan"dır. Bizim için ise Kıbrıs Kıbrıslılarındır. İşte gericinin tavrı, işte sosyalistin tavrı. Kıbrıslı yarın işler kızıştığında kimin dostu, kimin düşmanı olduğunu eliyle koymuş gibi bulacaktır!

Dünyadan ve Türkiye'den dayanışma mesajları

(…) İktidar partisinin ve hem Türkiye hem de Yunanistan hakim sınıflarının enternasyonalist bağımızdan duydukları korku gizlenemiyor. (…)

Zafere kadar daima!

Savas Mihail Matsas
EEK Genel Sekreteri (Yunanistan)

Yeni Akit'in başlığı bir tesadüf değil, ciddi bir saldırıdır. Hükümetin yayın organı gibi çalışan bir gazete tarafından açıkça yoldaşlarımıza yönelik şiddetli bir saldırının teşvik edilmesidir. (…)

Partido Obrero, Devrimci İşçi Partisi'ne karşı gerçekleştirilebilecek olası bir resmi, polis ya da yargı saldırısının ön biçimi olan hükümet gazetesinin bu saldırısını şiddetle mahkum eder!

Partido Obrero (Arjantin)

Türkiye kapitalizminin işgaline karşı Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkını savunan bir pankart taşıdığı için DİP'li yoldaşlarımız, İslamcı bir gazete tarafından "hain" ilan edildi. Yaşasın ulusların kendi kaderini tayin hakkı! Yaşasın uluslararası kapitalizme karşı Türk ve Rum Kıbrıslıların birliği!

Partito Comunista dei Lavaratori (İtalya)

DSİP, DİP'in yanındadır. Kıbrıs, Kıbrıslılarındır.

DSİP Merkez Komitesi

İDP girişimi, bu kışkırtma girişimi karşısında DİP ile açık bir biçimde dayanışma içindedir.

İşçi Demokrasisi Partisi Girişimi

Liselilerden mektuplar

Kulüpler kapanır ama tiyatro sürer!

Liseye herkes gibi büyük umutlarla başladık. Büyümüş ve liseli olmuş olmanın etkisiyle daha rahat, daha özgür olma hayalleri kuruyorduk; ama okul ortamı hiç de sandığımız kadar özgür bir yer değildi. Ailelerimiz için de birden bire çok fazla şey değişmemişti. "Bu muydu ya?" dedirten böyle bir durum içindeyken tiyatro bize özgür bir ifade alanı, etrafımızda olanları gözlemleyip değerlendirebilme ve neredeyse özgür hissedecek kadar çok mutlu hissetme olanağı sundu. Her geçen saniyede aynı adımı atıp beraber yürümeyi, yeni şeyler üretmeyi öğretti bize. Her yıl yeni insanlarla yeniden "biz" olmayı, yeniden üretmeyi öğretti.

Kendimizi var ettiğimiz, insanlara sesimizi duyurduğumuz, birbirimizin varlığını hissettiğimiz hatta yeri geldiğinde bize "iyi ki buradayım" dedirten sahnemiz, sahnenin kendisine ait olduğunu iddia eden birtakım okul idarecileri tarafından elimizden alındı. Daha önce tiyatro topluluğumuzda oyuncu olmuş, okuldan mezun olan çalıştırıcılarımız okula alınmamaya başladı. Tiyatromuzu devam ettirebilmek için çaba gösterdikçe idareden daha sert ve çirkin tepkiler almaya başladık. Bu tepkilerin boyutu zamanla o kadar arttı ki, çeşitli suçlamalara ve çalıştırıcılarımıza yönelik ırkçı söylemlere bile maruz kaldığımız oluyordu.

Bu esnada okulda yeni bir çalıştırıcıyla çalışmaya başlayan bir tiyatro kulübü kuruldu. Bu kulübe de katılmayı denedik ama buranın bizim istediğimiz gibi bir yer olmadığını daha ilk tanışmamızda anladık. Bir kere bizim tiyatromuza seçme yapılmadan herkes alınırdı ve herkes sahneye çıkardı. Bu tiyatro hangi öğrencilerin "yetenekli" olduğunu anlamak için bir seçme yapıyordu. Biz tiyatro yaparken ekleyip çıkarmak istediklerimize, neler yapmak istediğimize hep beraber karar verirdik. Ama yeni tiyatroda işler pek böyle yürümüyordu. Biz de bir araya gelip bir pandomim kulübü kurduk. Kurduk kurmasına; ama sonra da her şey çok kolay olmadı. Okul idaresi yine önümüze engeller çıkarttı. Boş durmasına rağmen konferans salonunu prova yapmak için kullanamadık. Ya okulun her zaman pis olan, arada bir camdan içeri atlayan kedileri olan spor salonunda ya da okulun yakınındaki bir parkta çalıştık. Çalışmalarımızın sonucu olarak kendi yazdığımız bir oyun çıkardık. Bu oyunu sadece bir gün içinde iki kere oynayabildik ve bundan sonra pandomim kulübü olarak okulda çalışma yapmamız yasaklandı. Yine kapatıldık çünkü oyunumuzu tanıtan yazımızın bir bölümünde okul idaresi ve okul aile birliğine bize destek oldukları için teşekkür etmemiz gerekiyordu. Açıkçası pek içimizden gelmedi. Biz de içimizden geçeni kırıcı olmayan bir dille yazdık.

Artık başımıza gelenleri biliyorsunuz. Biz de ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Önemli olan pes etmeyip, beraber olmak. Ondan sonra gerek salonlarda gerek parklarda gerek de sokaklarda her yerde, bir şekilde ne istersek yapabiliriz! Biz ders aralarında okul bahçesinde hazırladığımız kısa oyunları oynamaya başladık bile!

Lisede tiyatro yapan üç liseli

Eğitim yuvası mı işçi pazarı mı?

Meslek liseleri öğretim kurumları olmaktan öte sermayeye taşeron işçi yetiştirme kurumlarına dönüşmüştür. Meslek liselerinde dönen rezalet ise herkesin gözünden tamamen kaçmakta ve ört pas edilmektedir. Meslek liseleri, öğrencilerine bilimsel, nitelikli eğitim vermek yerine öğrencilerini çok ucuz ücretle, bazen de tamamen ücretsiz olarak özel firmalara güvencesiz işçiler olarak göndermekle ilgileniyor. İşyerlerinde stajyer öğrenciler ucuz ücretle saatlerce çalıştırılıyor, kadın öğrenciler tuvalet temizliyor ve patronların tacizine uğruyor. Okul yönetimi ise "tacize uğrasanız bile bu işyerlerinden çıkmayacaksınız" şeklinde dayatmalarla olanlara göz yumuyor.

Meslek lisesi öğrencileri olarak taleplerimiz şöyledir:

1. Meslek liselerinde eşit, bilimsel, anadilde, nitelikli eğitim verilmesi.
2. Stajyerlikte hepimize sigorta ve sendika hakkı tanınması.
3. Asgari ücretin %30'u kadar değil, asgari ücret
4. Tamamen iş saatleri içinde çalışıp bunun dışına çıkılmaması, stajyer öğrencilere fazla mesai zorlamasına son verilmesi.
5. Çalışmamızın karşılığı olan ücretlerimizi vermeyen işyerleri hakkında yasal işlem başlatılması.
6. Kadın öğrencileri taciz eden patronlar hakkında yasal işlem başlatılması.
7. Meslek lisesi mezunlarına uzmanlık alanlarında ve insanca koşullarda iş garantisi.

Antalya'dan bir meslek liseli

İş cinayetine kurban giden Erdoğan Polat ve Can Duran anısına

Bir çocuk düştü inşaatın tepesinden, şantiyedeki demir yığınlarının arasına. Gördü birkaç kişi; toplandılar etrafına, baktılar şöyle al kana bulanmış tertemiz yüzüne. Genç bir işçi, nasırlıydı alçıya bulanmış elleri. Üstü başı kirliydi belki biraz, ama tertemizdi yüreği. Dershane parası için, artık gün yüzü görmek için çalışıyordu. Çalışmıştı gün yüzü görmek için dedesi, çalışmıştı gün yüzü görmek için babası, o da çalışacaktı; ömrünün sonuna kadar çalışacaktı. Dershaneye gidip okula gitse de çalışacaktı, gitmese de çalışacaktı. Düştüğü inşaat sepetinin halatı eski olduğu için çalışamadı, gün yüzü görmeden öldü. Patronu kıyamamıştı parasına. Belki metresine bir kolye aldı, belki çocuğuna bir tekne. Öldü Erdoğan Polat on dokuzunda. Mecidiyeköy Ali Sami Yen inşaatında düşüp öldü. Duymadın bile Erdoğan'ı; yazmadı Posta birinci sayfaya, tıpkı patronların, beylerin katlettiği onlarca işçi gibi... Yazılmadı Hadise'nin sevgili listesinin altına. Yazmadı Sözcü "Andımız"ın yanına, yazmadı ne Sabah ne Hürriyet. Umurunda olmadı ölen çocuklar, ısmarlama haberlerin satılık kalemlerinin. Peki, sen anlatacak mısın gencecik düşen çocuğun hikayesini? İnşaatlarda, madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda? Kanını, canını, ömrünü verenlerle birlikte bunun için de çıktık 1 Mayıs'a. Onlar da oradaydı: Greif işçileri, Punto deri işçileri, BEDAŞ işçileri, Erdoğan Polat'ın abileri, ablaları. O gün orada hikayelerini yeniden yazdılar. Onlara omuz ver çünkü anlatılan senin de hikayendir.

Can Duran gitmişti o sabah yine işe erkenden, kendi ekmek parasını kazanıyordu. Zordu, ağırdı yaptığı iş; ama başı eğilmiyordu babasının karşısında dershane parası, yurt parası, harçlık diye. Babası çok istedi okumasını, dershaneye göndermek istedi; ama olmadı. Nasıl gönderecekti ki dershaneye? Nasıl ödeyecekti taksidini? Gariban annesini, babasını düşünerek daha yumuşacık elleriyle taşımaya başladı demirleri. Bir gürültü koptu, 2 ton demir! 2 ton düşmüştü körpecik bedeninin üzerine. Hayat durdu o an, yoldan geçenler duydu işçilerin çığlıklarını. Yardıma geldiler ama çok geçti. On altısında ölmüştü bir çocuk. Annesi, babası geldi. Dünyaları yıkılmış, canı ciğeri, kuzuları ölmüştü. Bir çığlık da onlar attı. Duymadı bu çığlıkları atölyenin sahibi, duymadı milyon dolarları aklayanlar, kızına pırlanta takıp oğluna bedelli askerlik yaptıranlar; oğlunun cesedini demirlerin içinden çıkaranların çığlıklarını. Ama duyacaklar, kulak zarları yırtılıncaya, beyinleri patlayıncaya kadar dinleyecekler; kanını içtikleri, sırtından geçindikleri her bir insanın çığlığını.

Odesa'da Kara Cuma

Ukrayna'da faşist terör

2 Mayıs Cuma günü Ukrayna'nın liman kenti Odesa'da korkunç bir olay yaşandı. O gün, Odesa'da oynanacak olan bir maça taraftar kılığında gelen binlerce Praviy Sektor (Sağ Sektör) faşist örgütü taraftarı, önce Odesa'daki çadır kampı ateşe verdi. Çadır kampın Kiev'deki liberal-faşist karması hükümete karşı olan halkı, bunun üzerine yakındaki Sendikalar Evi'ne kaçtı. Faşistler bu kez Sendikalar Evi'ni ateşe verecek, içeridekilerin bir bölümünün yanarak ve dumandan boğularak ölmesine yol açacaktı. Binadan atlayanlar sokakta öldürülüyordu. Ama Rus basınının ve internet sitelerinin eline geçen fotoğraflar, binanın içinde yangının etkilemediği bölgelerde de hükümet karşıtı hareketin insanlarının çeşitli yöntemlerle soğukkanlı biçimde ve profesyonelce öldürüldüğünü düşündürüyor.

Kara Cuma olarak adlandırılması gereken bu olayda 40 ila 120 arasında insan hayatını verdi. Ölümlerin kitleselliği kadar önemli olan, barbar yöntemlerle gerçekleştirilmiş oluşu. Praviy Sektor'un Nazileri, tipik bir faşist siyasi yöntemi uygulamış oluyorlar: faşist hareket kurbanlarını insana dehşet verecek yöntemlerle ortadan kaldırarak kendisine karşı olan kitleleri çaresiz hissettirmeye, terör içine düşürmeye, korkudan her türlü mücadeleden vazgeçirerek teslim almaya çalışır. Bu nedenle uyguladığı yöntemlerin hunharlığında sınır tanımaz! 2 Mayıs Kara Cuma uygulamaları tam da bu kalıba uymaktadır.

Ukrayna'da faşizmin yükselişinde bütün Avrupa için uğursuz bir yan vardır. Bu faşizmi dünyaya getiren Maidan hareketi, ABD ve Avrupa Birliği'nin desteğiyle güç kazanmıştır. Şubat ayının sonunda, eski devlet başkanı Yanukoviç henüz başta iken Maidan'da patlak veren kitlesel katliamda 100'den fazla insan ölmüştü. Batı emperyalizmi ve onun emrindeki "tarafsız" ve "profesyonel" medya, bu kan banyosunun faturasını hiç sormadan soruşturmadan, Yanukoviç'in toplum polisi olan gaddarlığıyla ünlü Berkut'a çıkartmıştı. Oysa daha sonra, Avrupa Birliği'nin Dışişleri ve Güvenlik Politikası konusundaki Yüksek Temsilcisi Catherine Ashton ile AB üyesi Estonya'nın Dışişleri Bakanı Urmas Paet'in bir telefon konuşması, muhtemelen Rus gizli servisince internete sızdırıldı. Burada Estonyalı bakan Ashton'a, o kan banyosunda fail olarak yer almış olan keskin nişancıların arkasında Yanukoviç destekçilerinin değil, "yeni koalisyon"un olduğu kanaatinin gittikçe kuvvetlendiğini söylüyor! Batı basınında da yer alan bu rahatsız edici delil, kısa süre içinde uygun yöntemlerle unutturuldu ve ABD ve Avrupa Birliği, iktidar mücadelesinde "her yol mübahtır" anlayışıyla çalışan faşist örgütlerin bu ilk kitle katliamı konusunda sessiz kalmayı tercih etti. İşte 2 Mayıs Kara Cuma'sında yaşanan olayların sorumlusu, aynı zamanda, bu suskunluğu tercih eden ABD ve AB'dir! Başka bir şekilde söyleyecek olursak, Kara Cuma'nın ardında sadece milliyetçilikten gözü dönmüş bir faşist güruh değil, paralel olarak, onların kanlı eylemlerinin üstünü örten Batı emperyalizmi ve Ukrayna hâkim sınıfları vardır.

Bu gelişme, 25 Mayıs'ta bütün AB ülkelerinde eş zamanlı olarak yapılacak olan Avrupa Parlamentosu seçimlerinden sadece 20 gün önce yaşanıyor. 25 Mayıs büyük ihtimalle bir dizi faşist, neofaşist, ırkçı ve aşırı sağcı partinin büyük bir zaferiyle sonuçlanacak. Yani faşizm, hatta açık Nazizm, kıtanın bütününde güçleniyor. Bugün Ukrayna'da koalisyon hükümetinin ortağı olarak görev yapan faşist Başbakan Yardımcısı ve altı faşist bakan, Avrupa'ya geleceğini gösteriyor.

MHP'nin son yerel seçimlerde oylarını mutlak olarak 2 milyondan fazla, oransal olarak yüzde dört arttırmış olmasını bu bağlamda hatırlamak gerekir. Türkiye işçi sınıfı ve solu, Kürt halkı ve onun örgütleri, 1960'lı ve 70'li yıllardan faşizme karşı mücadele bakımından, iyisiyle kötüsüyle deneyimlidir. Bugün Avrupa çapında yükselmekte olan bu vebayı yeryüzünden bir daha canlanamayacağı şekilde kazımaya önemli bir katkıda bulunabilir. Yeter ki emperyalist yalanlara kanmayalım, yeter ki faşizmin "değiştiği"ne dair yanılsamalara kapılmayalım, yeter ki sözde demokratik burjuva legalitesine sığınmak gibi bir hayalle oyalanmayalım.

Faşizm hortluyor! Hazır olalım. Mücadele uluslararası bir mücadeledir. Odesa'daki Sendikalar Evi'nin yakılışı, Avrupa çapında faşizmin Mart ayında isyancı işçilerin Saraybosna'da hükümet konağını yakışına bir cevap olarak okunmalıdır.

Saraybosna'ya cevap!

Odesa Sendikalar Evi'nde hayatını yitiren kurbanlardan biri de Devrimci İşçi Partisi'nin Ukrayna'daki kardeş örgütü Akıntıya Karşı'nın üyelerinden Elena Yoldaş'ın oğlu olan Andrey Brajevskiy. Bu sayfada resmini gördüğünüz Brajevskiy, ilerici ve ülkeyi oligarkların değil halkın yönetmesi gerektiğine inananların bir araya geldiği odaklardan biri olan Borotba'nın üyesi.

Ukrayna'nın bütün asilerine, faşistlere karşı mücadele içinde halkın iktidarını kurmak için mücadele eden bütün insanlara başsağlığı dileriz. Elena Yoldaş'a yaşadığı bu derin acı dolayısıyla sabır dileriz. Devrimci İşçi Partisi ve kardeş güçleri, Ukrayna işçi sınıfını ve emekçi halkını yalnız bırakmayacaktır!

Mücadele uluslararası bir mücadeledir. Odesa'daki Sendikalar Evi'nin yakılışı, Avrupa çapında faşizmin Mart ayında isyancı işçilerin Saraybosna'da hükümet konağını yakışına bir cevap olarak okunmalıdır. O bir devrimin ön günüydü. Bu ise karşı devrimin!

Sol ne yapıyor?

Ukrayna bugün Suriye'den de, Mısır'dan da çok daha belirleyici biçimde dünya durumunun merkezinde yer alıyor. Bir yandan, bir halkın hem İMF'nin, hem NATO'nun, hem de faşizmin eline düşmesi tehlikesi var. Bir yandan, bütün Avrupa'da başını kaldırmakta olan faşizmin en ileri gittiği ülke. Bir yandan da, Batı emperyalizmi ile Rusya'nın Ukrayna üzerinde yaşadığı sürtüşmenin, kimsenin kontrol edemediği bir süreç içinde dünya güçleri arasında bir savaşa yol açma tehdidi yükseliyor. Peki, bütün bu olan biten karşısında solun tavrı ne?

Bir tavır Maidan'ı devrim diye selamlamak! Olayların içinde bile büyük bir yanılgı olarak algılanması gereken bu tutumda ısrar, günümüzde klasik bir dogmatizm tadı veriyor. Hele Odesa'dan sonra bu tavırda ısrar, herhangi bir esneklik gösterememek, bu tutuma saplanan uluslararası örgütlerin (Morenoculuk diye bilinen akım, Uluslararası Sosyalizm akımı, kısmen Birleşik Sekretarya vb.) her türlü devrimci dürtülerini yitirmiş olduğunu düşündürüyor.

Solda bir ikinci tavır, bundan bile daha kötü. Birinci tutum hiç olmazsa büyük halk kitlelerine güveniyor, o kitlelerin her büyük hareketini "devrim" olarak niteliyor.

İkinci tutum ise doğrudan doğruya emperyalist burjuvazinin çizdiği çizginin dışına çıkmamaya gösterilen özenin ürünü. Özellikle sosyal demokrat sol ve onun "demokratik sosyalizm" kılığında sunulan sosyalist hareket içindeki uzantıları, ateşle oynuyor!

Üçüncü bir akım ise Kiev'deki geçici hükümetin faşistlerle işbirliğini tespit etmekle birlikte, Batı emperyalizmi ile Rusya arasında bir eşit işareti koyarak, "iki taraftan da değilim" rahatlığına ve hareketsizliğin lüksüne kavuşuyor!

Uluslararası akım içinde yalnız bizim mensubu olduğumuz devrimci Marksist eğilim, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu Ukrayna'nın önemini kavradı, yaşananın tam adını faşizm, hatta Nazizm olarak koydu, Ukrayna'nın Kiev hükümetine karşı çıkan bölgelerinin işçi halkının mücadelesinin enternasyonalizm doğrultusunda gelişmesi için ne yapılması gerektiği sorununu gündeminin merkezine yerleştirdi.

DEYK şu ana kadar çok sayıda ülkeden kimi zaman bir devrimci partinin temsilcisi, kimi zaman sosyalist hareket içinde bağımsız aydınların katıldığı bir bildiri yayınlamış, çeşitli ülkelerde Ukrayna, AB ve ABD temsilcilikleri önünde yapılan protesto gösterileriyle Ukrayna işçi ve emekçileri ile dayanışma göstermiştir. Odesa dolayısıyla kabul edilen ve yine yaygın olarak imzalanmakta olan ikinci çağrı ise gazetemiz basıma gitmeden hemen önce Türkçe'ye çevrilmiş durumda.

DİP, Ukrayna Başkonsolosluğu önünde ABD-AB destekli faşist katliamı protesto etti

Devrimci İşçi Partisi, Ukrayna'nın İstanbul Florya'daki Başkonsolosluğu önünde Odesa'daki faşist katliamı protesto etti. Eylemde sık sık "Faşistler yakıyor AB-ABD koruyor", "Katil NATO, Ukrayna'dan defol", "faşizme karşı omuz omuza", "bütün ülkelerin işçileri birleşin" sloganları atıldı.

Türkçe ve Rusça olarak "Ukrayna'da faşistler yakıyor, ABD- AB koruyor" yazılı pankartın açıldığı eylemde Odesa'daki katliamda, sendika binasında yakılarak katledilen işçilerin ve gençlerin resimleri taşındı. Devrimci İşçi Partisi adına yapılan basın açıklamasını, DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. Yoldaşımız yaptığı konuşmada, Odesa'da yaşananları, AB ve ABD emperyalizminin desteğinde gerçekleşmiş faşist bir katliam ve Ukrayna'nın Sivas'ı olarak tanımladı. Ukrayna'da 2013 yılının Kasım ayında başlayan olayların Batı ve Türkiye medyası tarafından AB yanlısı ve liberal olarak gösterilmesine karşın Maidan meydanıyla özdeşleşen hareketin esas gücünün Svoboda ve Praviy Sektör isimli faşist hatta Nazi örgütlerinden oluştuğunu belirten Dölek, bugün Batı tarafından esas muhatap olarak kabul edilen Ukrayna hükümetinin içinde altı Nazi bakanın bulunduğunu vurguladı.

Açıklamada, Ukrayna'nın doğusunun bu gerici ayaklanmaya karşı çıktığının ve bu bölgelerde işçi sınıfına dayanan gerçek bir halk ayaklanmasının başladığının, bu ayaklanmayla baş edemeyen haydut hükümetin faşistleri silahlandırma yoluna gittiğinin altı çizildi. Bu çerçevede Türk hükümeti ve burjuva basının yansıttığının aksine Ukrayna'da Batı yanlıları ile Rus yanlılarının bir mücadelesi değil faşistlerin Ukrayna işçi sınıfına saldırısının söz konusu olduğu vurgulandı.

Türk dışişlerinin Odesa'daki katliamı kınayan açıklaması ise şu sözlerle değerlendirildi: "Devrimci İşçi Partisi olarak Türkiye dışişlerinin Odesa'daki katliamını kınayan açıklamasını ikiyüzlü buluyoruz. Ukrayna'daki faşist katliamlara güvence vermek üzere Karadeniz'e geçen ABD gemilerine boğazlar kapatılmadıkça, Türkiye tarafından Ukrayna'nın Turçinov önderliğindeki, Nazi bakanlarıyla doldurulmuş haydut ve korsan hükümeti tanınmaya devam edildiği müddetçe yapılan kınamalar timsah gözyaşlarından öte bir anlam taşımayacaktır."

Devrimci İşçi Partisi'nin Ukrayna'daki kardeş örgütü Akıntıya Karşı'nın üyelerinden Elena yoldaşın oğlu ve ilerici Borotba örgütü üyesi Andrey Brajevskiy'nin şahsında Ukrayna'nın bütün asilerine, faşistlere karşı mücadele içinde halkın iktidarını kurmak için mücadele eden bütün insanlara başsağlığı dileyen Dölek, Devrimci İşçi Partisi ve tüm kardeş örgütleri adına, bütün dünyanın işçi hareketini, sosyalistlerini ve anti-faşistlerini Ukrayna'daki kardeşlerimizin çevresinde safları sıklaştırmaya çağırdı.

Eylem, "Kahrolsun ABD ve AB destekli liberal ve faşist hükümet!", "Yaşasın Ukrayna işçi sınıfı ve gençliğinin anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesi!", "Ukrayna'da halk cumhuriyeti yönündeki adımlar işçi sınıfının iktidarıyla taçlandırılmalıdır!", "Turçinov'un korsan hükümeti ile tüm diplomatik ilişkiler kesilmelidir!", "Boğazlar emperyalist gemilerin geçişine kapatılmalıdır!", "Türkiye derhal NATO'dan çıkmalıdır!" sloganlarıyla sona erdi.

Gerçek, Aylık Devrimci İşçi Gazetesi, Sayı: 55, Mayıs 2014 - (Yerel, süreli yayındır) - Fiyatı: 1 TL, Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Şiar Rişvanoğlu Adres: Kuruköprü Mah. Özler Cad., Özden İş Merkezi, No: 41, K.2 D. 38 Seyhan/ADANA, Basıldığı Yer: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. B Blok No:336 Topkapı İST. Tel: 0212 544 66 34, web: www.gercekgazetesi.net e-posta: iletisim@gercekgazetesi.net